

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 2ας Απριλίου 2020 *

Περιεχόμενα

Το νομικό πλαίσιο	5
Το διεθνές δίκαιο	5
Το δίκαιο της Ένωσης	5
Η οδηγία 2011/95/ΕΕ	5
Οι αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601	6
Το ιστορικό των διαφορών και οι προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίες	12
Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου	15
Επί των προσφυγών	15
Επί του παραδεκτού	15
Επί των ενστάσεων απαραδέκτου στις υποθέσεις C-715/17, C-718/17 και C-719/17 με τις οποίες προβάλλεται ότι οι προσφυγές στερούνται αντικειμένου και έρχονται σε αντίθεση με τον σκοπό της διαδικασίας του άρθρου 258 ΣΛΕΕ	16
– Επιχειρήματα των διαδίκων	16
– Εκτίμηση του Δικαστηρίου	16
Επί των ενστάσεων απαραδέκτου στις υποθέσεις C-715/17 και C-718/17 με τις οποίες προβάλλεται παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης	19
– Επιχειρήματα των διαδίκων	19
– Εκτίμηση του Δικαστηρίου	19
Επί της ένστασης απαραδέκτου στην υπόθεση C-718/17 με την οποία προβάλλεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία	21
– Επιχειρήματα των διαδίκων	21

* Γλώσσες διαδικασίας: η τσεχική, η ουγγρική και η πολωνική.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου	22
Επί της ένστασης απαραδέκτου στην υπόθεση C-719/17 με την οποία προβάλλεται ασάφεια ή έλλειψη συνοχής του δικογράφου της προσφυγής	25
– Επιχειρήματα των διαδίκων	25
– Εκτίμηση του Δικαστηρίου	25
Επί της ουσίας	27
Επί του υποστατού των προβαλλόμενων παραβάσεων	27
Επί των αμυντικών ισχυρισμών τους οποίους η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Ουγγαρία αντλούν από το άρθρο 72 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, ΣΕΕ	29
Επιχειρήματα των διαδίκων	29
Εκτίμηση του Δικαστηρίου	30
Επί του αμυντικού ισχυρισμού τον οποίο η Τσεχική Δημοκρατία αντλεί από τη δυσλειτουργία και την έλλειψη αποτελεσματικότητας που ενείχε, κατ' αυτήν, ο προβλεπόμενος στις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 μηχανισμός μετεγκατάστασης κατά τη συγκεκριμένη εφαρμογή του	36
Επιχειρήματα των διαδίκων	36
Εκτίμηση του Δικαστηρίου	36
Επί των δικαστικών εξόδων	39

«Παράβαση κράτους μέλους – Αποφάσεις (ΕΕ) 2015/1523 και (ΕΕ) 2015/1601 – Άρθρο 5, παράγραφοι 2 και 4 έως 11, καθεμίας από τις αποφάσεις αυτές – Προσωρινά μέτρα στον τομέα της διεθνούς προστασίας υπέρ της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Ιταλικής Δημοκρατίας – Επείγουσα κατάσταση λόγω αιφνίδιας εισροής υπηκόων τρίτων χωρών στο έδαφος ορισμένων κρατών μελών – Μετεγκατάσταση των υπηκόων αυτών στο έδαφος των λοιπών κρατών μελών – Διαδικασία μετεγκατάστασης – Υποχρέωση των κρατών μελών να υποδεικνύουν σε τακτά χρονικά διαστήματα, και οπωσδήποτε ανά τρίμηνο, τον αριθμό των αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός τους – Συνακόλουθες υποχρεώσεις για την υλοποίηση της μετεγκατάστασης – Συμφέροντα των κρατών μελών σχετικά με την εθνική ασφάλεια και τη δημόσια τάξη – Δυνατότητα κράτους μέλους να επικαλεστεί το άρθρο 72 ΣΛΕΕ προκειμένου να μην εφαρμόσει υποχρεωτικές πράξεις του δικαίου της Ένωσης»

Στις συνεκδικαζόμενες υποθέσεις C-715/17, C-718/17 και C-719/17,

με αντικείμενο προσφυγές του άρθρου 258 ΣΛΕΕ λόγω παραβάσεως, οι οποίες ασκήθηκαν στις 21 και 22 Δεκεμβρίου 2017,

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις Z. Malůšková και A. Stobiecka-Kuik καθώς και από τους G. Wils και A. Tokár,

προσφεύγουσα,

κατά

Δημοκρατίας της Πολωνίας, εκπροσωπούμενης από την E. Borawska-Kędzierska και τον B. Majczyna,
καθής,

υποστηριζόμενης από τις:

Τσεχική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek, J. Vláčil και J. Pavliš καθώς και από την A. Brabcová,

Ουγγαρία, εκπροσωπούμενη από τον M. Z. Fehér,

παρεμβαίνουσες (υπόθεση C-715/17),

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις Z. Malůšková και A. Stobiecka-Kuik καθώς και από τους G. Wils και A. Tokár,

προσφεύγουσα,

κατά

Ουγγαρίας, εκπροσωπούμενης από τους M. Z. Fehér και G. Κοός,

καθής,

υποστηριζόμενης από τις:

Τσεχική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek, J. Vláčil και J. Pavliš καθώς και από την A. Brabcová,

Δημοκρατία της Πολωνίας, εκπροσωπούμενη από την E. Borawska-Kędzierska και τον B. Majczyna,

παρεμβαίνουσες (υπόθεση C-718/17),

και

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τις Z. Malůšková και A. Stobiecka-Kuik καθώς και από τους G. Wils και A. Tokár,

προσφεύγουσα,

κατά

Τσεχικής Δημοκρατίας, εκπροσωπούμενης από τους M. Smolek, J. Vláčil και J. Pavliš καθώς και από την A. Brabcová,

καθής,

υποστηριζόμενης από τις:

Ουγγαρία, εκπροσωπούμενη από τον M. Z. Fehér,

Δημοκρατία της Πολωνίας, εκπροσωπούμενη από την E. Borawska-Kędzierska και τον B. Majczyna,
παρεμβαίνουσες (υπόθεση C-719/17),

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Prechal (εισηγήτρια), πρόεδρο τμήματος, K. Lenaerts, Πρόεδρο του Δικαστηρίου, ασκούντα καθήκοντα δικαστή του τρίτου τμήματος, L. S. Rossi, J. Malenovský και F. Biltgen, δικαστές,

γενική εισαγγελέας: E. Sharpston

γραμματέας: M. Aleksejev, προϊστάμενος μονάδας,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 15ης Μαΐου 2019,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 31ης Οκτωβρίου 2019,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με την προσφυγή που άσκησε στην υπόθεση C-715/17, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας, μη υποδεικνύοντας σε τακτά χρονικά διαστήματα, και οπωσδήποτε ανά τρίμηνο, τον προσήκοντα αριθμό αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούσαν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός της, παρέβη, από τις 16 Μαρτίου 2016, τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης (ΕΕ) 2015/1523 του Συμβουλίου, της 14ης Σεπτεμβρίου 2015, για τη θέσπιση προσωρινών μέτρων στον τομέα της διεθνούς προστασίας υπέρ της Ιταλίας και της Ελλάδας (ΕΕ 2015, L 239, σ. 146), και από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης (ΕΕ) 2015/1601 του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 2015, για τη θέσπιση προσωρινών μέτρων στον τομέα της διεθνούς προστασίας υπέρ της Ιταλίας και της Ελλάδας (ΕΕ 2015, L 248, σ. 80), καθώς και, κατά συνέπεια, τις μεταγενέστερες υποχρεώσεις μετεγκατάστασης τις οποίες υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, καθεμίας από τις δύο αυτές αποφάσεις.
- 2 Με την προσφυγή που άσκησε στην υπόθεση C-718/17, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Ουγγαρία, μη υποδεικνύοντας σε τακτά χρονικά διαστήματα, και οπωσδήποτε ανά τρίμηνο, τον προσήκοντα αριθμό αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούσαν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός της, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 καθώς και, κατά συνέπεια, τις μεταγενέστερες υποχρεώσεις μετεγκατάστασης τις οποίες υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης αυτής.
- 3 Με την προσφυγή που άσκησε στην υπόθεση C-719/17, η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει ότι η Τσεχική Δημοκρατία, μη υποδεικνύοντας σε τακτά χρονικά διαστήματα, και οπωσδήποτε ανά τρίμηνο, τον προσήκοντα αριθμό αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούσαν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός της, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1523 και από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 καθώς και, κατά συνέπεια, τις μεταγενέστερες υποχρεώσεις μετεγκατάστασης τις οποίες υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, καθεμίας από τις δύο αυτές αποφάσεις.

Το νομικό πλαίσιο

Το διεθνές δίκαιο

4 Η Σύμβαση για το καθεστώς των προσφύγων, η οποία υπεγράφη στη Γενεύη στις 28 Ιουλίου 1951 [*Recueil des traités des Nations unies*, τόμος 189, σ. 150, αριθ. 2545 (1954)], τέθηκε σε ισχύ στις 22 Απριλίου 1954. Συμπληρώθηκε με το Πρωτόκολλο για το καθεστώς των προσφύγων, το οποίο συνήφθη στη Νέα Υόρκη στις 31 Ιανουαρίου 1967 και τέθηκε σε ισχύ στις 4 Οκτωβρίου 1967 (στο εξής: Σύμβαση της Γενεύης).

5 Το άρθρο 1 της Σύμβασης της Γενεύης, έχοντας ορίσει μεταξύ άλλων, στην παράγραφο Α', την έννοια του «πρόσφυγα» για τους σκοπούς της σύμβασης αυτής, προβλέπει, στην παράγραφο ΣΤ', τα ακόλουθα:

«Αι διατάξεις της Συμβάσεως ταύτης δεν εφαρμόζονται επί προσώπων δια τα οποία υπάρχουν σοβαροί λόγοι να πιστευθεί ότι:

α) έχουν διαπράξει εγκλήματα κατά της ειρήνης, έγκλημα πολέμου ή έγκλημα κατά της ανθρωπότητας εν τη εννοία των διεθνών συμφωνιών αίτινες συνήφθησαν επί σκοπώ αντιμετώπισεως των αδικημάτων τούτων·

β) έχουν διαπράξει σοβαρόν αδίκημα του κοινού ποινικού δικαίου ευρισκόμενα εκτός της χώρας της εισδοχής πριν ή γίνουν ταύτα δεκτά ως πρόσφυγες υπό της χώρας ταύτης·

γ) είναι ένοχα ενεργειών αντιθέτων προς τους σκοπούς και τας αρχάς των Ηνωμένων Εθνών.»

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 2011/95/ΕΕ

6 Το κεφάλαιο ΙΙΙ της οδηγίας 2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9), το οποίο τιτλοφορείται «Αναγνώριση προσώπου ως πρόσφυγα», περιλαμβάνει το άρθρο 12 της οδηγίας, με τίτλο «Αποκλεισμός από το καθεστώς πρόσφυγα», το οποίο ορίζει στις παραγράφους 2 και 3 τα εξής:

«2. Υπήκοος τρίτης χώρας ή ανιθαγενής αποκλείεται από το καθεστώς πρόσφυγα όταν υπάρχουν σοβαροί λόγοι για να θεωρείται ότι:

α) έχει διαπράξει έγκλημα κατά της ειρήνης, έγκλημα πολέμου ή έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, όπως τα εγκλήματα αυτά ορίζονται στις διεθνείς συμβάσεις που έχουν καταρτισθεί με σκοπό τη θέσπιση διατάξεων σχετικών με τα εγκλήματα αυτά·

β) έχει διαπράξει σοβαρό μη πολιτικό έγκλημα εκτός της χώρας ασύλου πριν γίνει δεκτός ως πρόσφυγας, ήτοι πριν από τον χρόνο έκδοσης άδειας διαμονής βασισιμένης στην αναγνώριση του καθεστώτος πρόσφυγα· οι ιδιαίτερα σκληρές πράξεις, έστω και αν διαπράττονται με υποτιθέμενο πολιτικό στόχο, μπορούν να χαρακτηρισθούν ως σοβαρά μη πολιτικά εγκλήματα·

- γ) είναι ένοχος πράξεων που αντιβαίνουν προς τους σκοπούς και τις αρχές των Ηνωμένων Εθνών όπως ορίζονται στο προοίμιο και στα άρθρα 1 και 2 του καταστατικού χάρτη των Ηνωμένων Εθνών[, ο οποίος υπεγράφη στο Σαν Φρανσίσκο στις 26 Ιουνίου 1945].
3. Η παράγραφος 2 έχει εφαρμογή στα πρόσωπα που είναι ηθικοί αυτουργοί ή συμμετέχουν άλλως στη διάπραξη των εγκλημάτων ή πράξεων που αναφέρονται στην εν λόγω παράγραφο.»
- 7 Το κεφάλαιο V της οδηγίας 2011/95, με τίτλο «Αναγνώριση προσώπου ως δικαιούχου επικουρικής προστασίας», περιλαμβάνει το άρθρο 17, το οποίο τιτλοφορείται «Αποκλεισμός από την επικουρική προστασία» και ορίζει τα ακόλουθα:
- «1. Υπήκοος τρίτης χώρας ή ανιθαγενής δεν δικαιούται επικουρική προστασία όταν υπάρχουν σοβαροί λόγοι για να θεωρείται ότι:
- α) έχει διαπράξει έγκλημα κατά της ειρήνης, έγκλημα πολέμου ή έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, όπως τα εγκλήματα αυτά ορίζονται στις διεθνείς συμβάσεις που έχουν καταρτισθεί με σκοπό τη θέσπιση διατάξεων σχετικών με τα εγκλήματα αυτά·
- β) έχει διαπράξει σοβαρό έγκλημα·
- γ) είναι ένοχος πράξεων που αντιβαίνουν προς τους σκοπούς και τις αρχές των Ηνωμένων Εθνών όπως ορίζονται στο προοίμιο και στα άρθρα 1 και 2 του καταστατικού χάρτη των Ηνωμένων Εθνών·
- δ) συνιστά κίνδυνο για την κοινωνία ή για την ασφάλεια του κράτους μέλους στο οποίο βρίσκεται.
2. Η παράγραφος 1 έχει εφαρμογή στα πρόσωπα που είναι ηθικοί αυτουργοί ή συμμετέχουν άλλως στη διάπραξη των εγκλημάτων ή πράξεων που αναφέρονται στην εν λόγω παράγραφο.
3. Τα κράτη μέλη δύνανται να αποκλείουν τους υπηκόους τρίτων χωρών ή τους ανιθαγενείς από το δικαίωμα επικουρικής προστασίας, εάν τα πρόσωπα αυτά διέπραξαν, πριν από την εισδοχή τους στο οικείο κράτος μέλος, ένα ή περισσότερα εγκλήματα, εκτός του πεδίου εφαρμογής της παραγράφου 1, τα οποία θα επέσυραν την ποινή της φυλάκισης εάν είχαν διαπραχθεί στο οικείο κράτος μέλος, και εγκατέλειψαν τη χώρα καταγωγής τους αποκλειστικά και μόνο για να αποφύγουν κυρώσεις συνεπεία των εν λόγω εγκλημάτων.»

Οι αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601

- 8 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1, 2, 7, 11, 12, 23, 25, 26, 31 και 32 της απόφασης 2015/1601 είχαν ως εξής:
- «(1) Σύμφωνα με το άρθρο 78 παράγραφος 3 της [ΣΛΕΕ], εφόσον ένα ή περισσότερα κράτη μέλη αντιμετωπίζουν επείγουσα κατάσταση, λόγω αιφνίδιας εισροής υπηκόων τρίτων χωρών, το Συμβούλιο μπορεί να εκδίδει, μετά από πρόταση της Επιτροπής, προσωρινά μέτρα υπέρ του εν λόγω κράτους μέλους ή των εν λόγω κρατών μελών, μετά από διαβούλευση με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.
- (2) Σύμφωνα με το άρθρο 80 [ΣΛΕΕ], οι πολιτικές της Ένωσης στον τομέα των συνοριακών ελέγχων, του ασύλου και της μετανάστευσης, καθώς και η εφαρμογή τους, διέπονται από τις αρχές της αλληλεγγύης και της δίκαιης κατανομής ευθυνών μεταξύ των κρατών μελών, ενώ οι πράξεις της Ένωσης που θεσπίζονται στον τομέα αυτόν περιέχουν κατάλληλα μέτρα για την εφαρμογή της εν λόγω αρχής.

[...]

(7) Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, κατά τη σύνοδό του στις 25 και 26 Ιουνίου 2015, αποφάσισε μεταξύ άλλων ότι θα πρέπει να προχωρήσουν παράλληλα τρεις κύριες διαστάσεις: μετεγκατάσταση/επανεγκατάσταση, επιστροφή/επανεισοδοχή/ένταξη και συνεργασία με τις χώρες προέλευσης και διέλευσης. Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο συμφώνησε ειδικότερα, υπό το πρίσμα της επικρατούσας επείγουσας κατάστασης και της δέσμευσης για ενίσχυση της αλληλεγγύης και της ευθύνης, την προσωρινή και κατ' εξαίρεση μετεγκατάσταση από την Ιταλία και την Ελλάδα σε άλλα κράτη μέλη, εντός διετίας, 40 000 προσώπων τα οποία έχουν σαφώς ανάγκη διεθνούς προστασίας, με τη συμμετοχή όλων των κρατών μελών.

[...]

(11) Στις 20 Ιουλίου 2015, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαίτερων συνθηκών στα κράτη μέλη, εγκρίθηκε με συναίνεση ψήφισμα των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνελθόντων στο πλαίσιο του [Ευρωπαϊκού] Συμβουλίου, σχετικά με τη μετεγκατάσταση από την Ελλάδα και την Ιταλία 40 000 ατόμων που έχουν σαφή ανάγκη διεθνούς προστασίας. Εντός περιόδου δύο ετών, 24 000 άτομα θα μετεγκατασταθούν από την Ιταλία και 16 000 άτομα θα μετεγκατασταθούν από την Ελλάδα. Στις 14 Σεπτεμβρίου 2015, το Συμβούλιο [της Ευρωπαϊκής Ένωσης] εξέδωσε την απόφαση [...] 2015/1523 για τη θέσπιση προσωρινού και έκτακτου μηχανισμού μετεγκατάστασης από την Ιταλία και την Ελλάδα σε άλλα κράτη μέλη ατόμων που έχουν σαφή ανάγκη διεθνούς προστασίας.

(12) Κατά τους τελευταίους μήνες, η μεταναστευτική πίεση στα νότια εξωτερικά χερσαία και θαλάσσια σύνορα έχει εκ νέου αυξηθεί απότομα, ενώ η μετατόπιση των μεταναστευτικών ροών συνεχίστηκε από την κεντρική προς την ανατολική Μεσόγειο και προς την οδό των δυτικών Βαλκανίων, ως αποτέλεσμα του αυξανόμενου αριθμού μεταναστών που φθάνουν στην Ελλάδα και από την Ελλάδα. Δεδομένης της κατάστασης, πρέπει να διασφαλισθούν περαιτέρω προσωρινά μέτρα για την άμβλυνση της πίεσης που ασκείται στον τομέα του ασύλου [σ]την Ιταλία και την Ελλάδα.

[...]

(23) Τα μέτρα για μετεγκατάσταση από την Ιταλία και από την Ελλάδα, που προβλέπονται στην παρούσα απόφαση, συνεπάγονται την προσωρινή παρέκκλιση από τον κανόνα που ορίζεται στο άρθρο 13 παράγραφος 1 του [κανονισμού (ΕΕ) 604/2013 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα (ΕΕ 2013, L 180, σ. 31)], κατά τον οποίον η Ιταλία και η Ελλάδα θα ήταν διαφορετικά υπεύθυνες για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας βάσει των κριτηρίων του κεφαλαίου III του εν λόγω κανονισμού, καθώς και προσωρινή παρέκκλιση από τις διαδικαστικές ενέργειες, συμπεριλαμβανομένων των χρονικών ορίων, που καθορίζονται στα άρθρα 21, 22 και 29 του εν λόγω κανονισμού. Οι λοιπές διατάξεις του κανονισμού [...] 604/2013 [...] εξακολουθούν να ισχύουν [...]

[...]

(25) Έπρεπε να γίνει η επιλογή ποια θα είναι τα εφαρμοστέα κριτήρια κατά την έκδοση της απόφασης για το ποιοι και πόσοι αιτούντες θα μετεγκατασταθούν από την Ιταλία και από την Ελλάδα, με την επιφύλαξη των αποφάσεων σε εθνικό επίπεδο για τις αιτήσεις ασύλου. Προβλέπεται ένα σαφές και πρακτικά εφαρμόσιμο σύστημα, με βάση το κατώτατο όριο του μέσου ποσοστού των αποφάσεων για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας στις πρωτοβάθμιες διαδικασίες στο επίπεδο της Ένωσης, όπως ορίζονται από την Eurostat, επί του συνολικού αριθμού των αποφάσεων επί των αιτήσεων διεθνούς προστασίας που εκδίδονται στο επίπεδο της Ένωσης στις πρωτοβάθμιες διαδικασίες, με βάση τα τελευταία διαθέσιμα στατιστικά

στοιχεία. Αφενός, το εν λόγω κατώτατο όριο πρέπει να εξασφαλίζει, στο μέγιστο δυνατό βαθμό, ότι όλοι οι αιτούντες που χρήζουν σαφώς διεθνούς προστασίας θα είναι σε θέση να απολαμβάνουν πλήρως και ταχέως τα δικαιώματα προστασίας τους στο κράτος μέλος της μετεγκατάστασης. Από την άλλη πλευρά, θα πρέπει να αποτρέπει, στον μέγιστο δυνατό βαθμό, τους αιτούντες που ενδέχεται να λάβουν αρνητική απόφαση στο θέμα της αίτησής τους, να μετεγκαθίστανται σε κάποιο άλλο κράτος μέλος, με αποτέλεσμα, επομένως, την αδικαιολόγητη παράταση της παραμονής τους στην Ένωση. Με βάση τα τελευταία διαθέσιμα και ενημερωμένα τριμηνιαία στοιχεία της Eurostat για τις πρωτοβάθμιες αποφάσεις, στην παρούσα απόφαση θα πρέπει να χρησιμοποιηθεί κατώτατο όριο 75 %.

- (26) Τα προσωρινά μέτρα έχουν ως στόχο να απαλλάξουν την Ιταλία και την Ελλάδα από σημαντικές πιέσεις στον τομέα του ασύλου, ιδίως με τη μετεγκατάσταση σημαντικού αριθμού αιτούντων που έχουν σαφή ανάγκη διεθνούς προστασίας, οι οποίοι θα φθάσουν στο έδαφος της Ιταλίας και της Ελλάδας μετά από την ημερομηνία κατά την οποία έχει αρχίσει να εφαρμόζεται η παρούσα απόφαση. Με βάση τον συνολικό αριθμό των υπηκόων τρίτων χωρών που έχουν εισέλθει παράτυπα στην Ιταλία και την Ελλάδα το 2015 και τον αριθμό των προσώπων που έχουν σαφή ανάγκη διεθνούς προστασίας, συνολικά 120 000 αιτούντες που έχουν σαφή ανάγκη διεθνούς προστασίας θα πρέπει να μετεγκατασταθούν από την Ιταλία και την Ελλάδα. [...]

[...]

- (31) Είναι αναγκαίο να εξασφαλισθεί η θέσπιση ταχύρρυθμης διαδικασίας μετεγκατάστασης και να συνοδευθεί η εφαρμογή των προσωρινών μέτρων από τη στενή διοικητική συνεργασία μεταξύ των κρατών μελών και από την επιχειρησιακή υποστήριξη που παρέχεται από την [Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Υποστήριξης για το Άσυλο (ΕΥΥΑ)].
- (32) Η εθνική ασφάλεια και η δημόσια τάξη πρέπει να λαμβάνονται υπόψη καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας μετεγκατάστασης, έως ότου εκτελεσθεί η μεταφορά του αιτούντος. Με πλήρη σεβασμό των θεμελιωδών δικαιωμάτων του αιτούντος, περιλαμβανομένων των κανόνων για την προστασία των δεδομένων, όταν ένα κράτος μέλος θεωρεί ευλόγως ότι ο αιτών αποτελεί κίνδυνο για την εθνική του ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη, ενημερώνει σχετικά τα λοιπά κράτη μέλη.»
- 9 Οι αιτιολογικές σκέψεις 1, 2, 7, 23, 25, 26, 31 και 32 της απόφασης 2015/1601 είχαν, κατ' ουσίαν, διατύπωση πανομοιότυπη με εκείνη των αιτιολογικών σκέψεων 1, 2, 6, 18, 20, 21, 25 και 26, αντιστοίχως, της απόφασης 2015/1523.
- 10 Το άρθρο 1 της απόφασης 2015/1601, το οποίο έφερε τον τίτλο «Αντικείμενο», όριζε στην παράγραφο 1, με διατύπωση κατ' ουσίαν πανομοιότυπη με εκείνη του άρθρου 1 της απόφασης 2015/1523, τα εξής:

«Η παρούσα απόφαση θεσπίζει προσωρινά μέτρα στον τομέα της διεθνούς προστασίας υπέρ της Ιταλίας και της Ελλάδας, προκειμένου να τους δοθεί στήριξη για να αντιμετωπίσουν καλύτερα την επείγουσα κατάσταση που έχει προκληθεί λόγω της αιφνίδιας εισροής υπηκόων τρίτων χωρών στα εν λόγω κράτη μέλη.»

- 11 Το άρθρο 2 καθεμίας από τις αποφάσεις αυτές, με τίτλο «Ορισμοί», προέβλεπε τα εξής:

«Για τους σκοπούς της παρούσας απόφασης ισχύουν οι ακόλουθοι ορισμοί:

[...]

- ε) “μετεγκατάσταση”: η μεταφορά του αιτούντος από το έδαφος του κράτους μέλους, το οποίο τα κριτήρια που καθορίζονται στο κεφάλαιο III του κανονισμού [...] 604/2013 υποδεικνύουν ως υπεύθυνο για την εξέταση της αίτησής του για διεθνή προστασία, στο έδαφος του κράτους μέλους μετεγκατάστασης·
- στ) “κράτος μέλος της μετεγκατάστασης”: τα κράτη μέλη τα οποία καθίστανται υπεύθυνα για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας του αιτούντος, σύμφωνα με τον κανονισμό [...] 604/2013, μετά τη μετεγκατάστασή του στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους.»
- 12 Το άρθρο 3 της απόφασης 2015/1601, το οποίο έφερε τον τίτλο «Πεδίο εφαρμογής» και είχε διατύπωση πανομοιότυπη με εκείνη του άρθρου 3 της απόφασης 2015/1523, όριζε τα εξής:

«1. Η μετεγκατάσταση δυνάμει της παρούσας απόφασης πραγματοποιείται μόνο για τους αιτούντες οι οποίοι έχουν καταθέσει τις αιτήσεις διεθνούς προστασίας στην Ιταλία ή την Ελλάδα και για τους οποίους θα ήταν άλλως υπεύθυνα τα κράτη αυτά βάσει των κριτηρίων για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο, σύμφωνα με όσα ορίζονται στο κεφάλαιο III του κανονισμού [...] 604/2013.

2. Η μετεγκατάσταση, σύμφωνα με την παρούσα απόφαση, εφαρμόζεται μόνο για τους αιτούντες που ανήκουν σε εθνικότητες, για τις οποίες το ποσοστό των αποφάσεων για τη χορήγηση διεθνούς προστασίας μεταξύ των πρωτοβάθμιων αποφάσεων που εκδίδονται επί των αιτήσεων διεθνούς προστασίας, όπως αναφέρεται στο κεφάλαιο III της οδηγίας 2013/32/ΕΕ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60)], σύμφωνα με τα τελευταία διαθέσιμα επικαιροποιημένα τριμηνιαία στοιχεία της Eurostat σε ενωσιακό επίπεδο, ανέρχεται σε 75 % ή είναι υψηλότερο. [...]»

- 13 Το άρθρο 4 της απόφασης 2015/1523 προέβλεπε τη μετεγκατάσταση από την Ιταλία και την Ελλάδα στο έδαφος των λοιπών κρατών μελών στα οποία είχε εφαρμογή η απόφαση αυτή, και στα οποία δεν περιλαμβανόταν η Ουγγαρία, 40 000 προσώπων με σαφή ανάγκη διεθνούς προστασίας, εκ των οποίων 24 000 από την Ιταλία και 16 000 από την Ελλάδα.

- 14 Το άρθρο 4 της απόφασης 2015/1601 όριζε τα ακόλουθα:

«1. 120 000 αιτούντες πρέπει να μετεγκατασταθούν στα άλλα κράτη μέλη ως εξής:

α) 15 600 αιτούντες θα μετεγκατασταθούν από την Ιταλία στο έδαφος των άλλων κρατών μελών, σύμφωνα με τον πίνακα που περιέχεται στο παράρτημα Ι.

β) 50 400 αιτούντες θα μετεγκατασταθούν από την Ελλάδα στο έδαφος των άλλων κρατών μελών, σύμφωνα με τον πίνακα που περιέχεται στο παράρτημα ΙΙ.

γ) 54 000 αιτούντες θα μετεγκατασταθούν [στο] έδαφος [άλλων] κρατών μελών αναλογικά με τα στοιχεία των παραρτημάτων Ι και ΙΙ, είτε σύμφωνα με την παράγραφο 2 του παρόντος άρθρου είτε με τροποποίηση της παρούσας απόφασης, όπως αναφέρεται στο άρθρο 1 παράγραφος 2 και στην παράγραφο 3 του παρόντος άρθρου.

2. Από τις 26 Σεπτεμβρίου 2016, 54 000 αιτούντες, που αναφέρονται στην παράγραφο 1 στοιχείο γ', μετεγκαθίστανται από την Ιταλία και την Ελλάδα, σε ποσοστό που προκύπτει από τις παραγράφους 1 στοιχεία [α] και β, στο έδαφος άλλων κρατών μελών και αναλογικά με τα αριθμητικά στοιχεία που καθορίζονται στα παραρτήματα Ι και ΙΙ. Η Επιτροπή υποβάλλει πρόταση στο Συμβούλιο σχετικά με τα αριθμητικά στοιχεία που πρέπει να κατανεμηθούν αναλόγως ανά κράτος μέλος.

[...]»

- 15 Με το άρθρο 1 της απόφασης (ΕΕ) 2016/1754 του Συμβουλίου, της 29ης Σεπτεμβρίου 2016 (ΕΕ 2016, L 268, σ. 82), συμπληρώθηκε το άρθρο 4 της απόφασης 2015/1601 με την ακόλουθη παράγραφο:

«3α. Σε σχέση με τη μετεγκατάσταση αιτούντων που αναφέρονται στην παράγραφο 1 στοιχείο γ), τα κράτη μέλη μπορούν να επιλέξουν να ανταποκριθούν στην υποχρέωσή τους δεχόμενα στο έδαφός τους Σύρους υπηκόους ευρισκόμενους στην Τουρκία στο πλαίσιο εθνικού ή πολυμερούς προγράμματος νόμιμης εισδοχής για πρόσωπα που χρήζουν σαφώς διεθνούς προστασίας, πλην του προγράμματος επανεγκατάστασης που αποτέλεσε το αντικείμενο των συμπερασμάτων των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνελθόντων στα πλαίσια του [Ευρωπαϊκού] Συμβουλίου της 20ής Ιουλίου 2015. Ο αριθμός των ατόμων που γίνονται δεκτά κατ' αυτόν τον τρόπο από κράτος μέλος επιφέρει αντίστοιχη μείωση της υποχρέωσης του οικείου κράτους μέλους.

[...]

- 16 Τα παραρτήματα I και II της απόφασης 2015/1601 περιείχαν πίνακες στους οποίους αναγράφονταν, για τα κράτη μέλη –πλην της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Ιταλικής Δημοκρατίας– στα οποία είχε εφαρμογή η απόφαση αυτή και στα οποία περιλαμβάνονταν η Δημοκρατία της Πολωνίας, η Ουγγαρία και η Τσεχική Δημοκρατία, οι δεσμευτικές ποσοστώσεις αιτούντων διεθνή προστασία προερχόμενων, αντιστοίχως, από την Ιταλία ή την Ελλάδα οι οποίοι έπρεπε να μετεγκατασταθούν στο έδαφος καθενός από τα ως άνω κράτη μέλη.

- 17 Το άρθρο 5 της απόφασης 2015/1601, με τίτλο «Διαδικασία μετεγκατάστασης», προέβλεπε τα εξής:

«[...]

2. Τα κράτη μέλη υποδεικνύουν, σε τακτά χρονικά διαστήματα και οπωσδήποτε ανά τρίμηνο, τον αριθμό των αιτούντων που μπορούν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός τους, και παρέχουν κάθε άλλη σχετική πληροφορία.

3. Βάσει αυτών των πληροφοριών, η Ιταλία και η Ελλάδα, με τη βοήθεια της ΕΥΓΑ και, κατά περίπτωση, των αξιωματικών συνδέσμων των κρατών μελών που αναφέρονται στην παράγραφο 8, προσδιορίζουν τους συγκεκριμένους αιτούντες που θα μπορούσαν να μετεγκατασταθούν στα άλλα κράτη μέλη και κοινοποιούν, το συντομότερο, κάθε σχετική πληροφορία στα σημεία επαφής των εν λόγω κρατών μελών. Προτεραιότητα δίδεται για τον σκοπό αυτό σε ευάλωτους αιτούντες κατά την έννοια των άρθρων 21 και 22 της οδηγίας 2013/33/ΕΕ [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τις απαιτήσεις για την υποδοχή των αιτούντων διεθνή προστασία (ΕΕ 2013, L 180, σ. 96)].

4. Βάσει της έγκρισης του κράτους μέλους μετεγκατάστασης, η Ιταλία και η Ελλάδα λαμβάνουν το συντομότερο δυνατό την απόφαση μετεγκατάστασης κάθε προσδιοριζόμενου αιτούντος σε συγκεκριμένο κράτος μέλος μετεγκατάστασης, σε διαβούλευση με την ΕΥΓΑ, και ενημερώνουν τον αιτούντα σύμφωνα με το άρθρο 6 παράγραφος 4. Το κράτος μέλος μετεγκατάστασης μπορεί να αποφασίσει να μην εγκρίνει τη μετεγκατάσταση του αιτούντος μόνον εφόσον συντρέχουν βάσιμοι λόγοι, όπως προβλέπεται στην παράγραφο 7 του παρόντος άρθρου.

5. Οι αιτούντες, τα δακτυλικά αποτυπώματα των οποίων απαιτείται να ληφθούν σύμφωνα με τις υποχρεώσεις που ορίζονται στο άρθρο 9 του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 603/2013 [του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με τη θέσπιση του “Eurodac” για την αντιπαραβολή δακτυλικών αποτυπωμάτων για την αποτελεσματική εφαρμογή του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 604/2013 για τη θέσπιση των κριτηρίων και μηχανισμών για τον προσδιορισμό του κράτους μέλους που είναι υπεύθυνο για την εξέταση αίτησης διεθνούς προστασίας που υποβάλλεται σε κράτος μέλος από υπήκοο τρίτης χώρας ή από απάτριδα και σχετικά με αιτήσεις της αντιπαραβολής με τα δεδομένα Eurodac που υποβάλλουν οι αρχές επιβολής του νόμου των κρατών μελών και η Ευρώπη για σκοπούς επιβολής του νόμου και για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1077/2011

σχετικά με την ίδρυση Ευρωπαϊκού Οργανισμού για τη Λειτουργική Διαχείριση Συστημάτων ΤΠ Μεγάλης Κλίμακας στον Χώρο Ελευθερίας, Ασφάλειας και Δικαιοσύνης (ΕΕ 2013, L 180, σ. 1)], προτείνονται για μετεγκατάσταση μόνο εφόσον τα δακτυλικά τους αποτυπώματα έχουν ληφθεί και διαβιβαστεί στο Κεντρικό Σύστημα της Eurodac, δυνάμει του εν λόγω κανονισμού.

6. Η μεταφορά του αιτούντος στο έδαφος του κράτους μέλους μετεγκατάστασης πραγματοποιείται το συντομότερο δυνατόν μετά την ημερομηνία κοινοποίησης στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο της απόφασης μεταφοράς που αναφέρεται στο άρθρο 6 παράγραφος 4 της παρούσας απόφασης. Η Ιταλία και η Ελλάδα διαβιβάζουν στο κράτος μέλος μετεγκατάστασης την ημερομηνία και τον χρόνο της μεταφοράς μαζί με οιαδήποτε άλλη σχετική πληροφορία.

7. Τα κράτη μέλη διατηρούν το δικαίωμα να αρνηθούν τη μετεγκατάσταση του αιτούντος μόνον εφόσον συντρέχουν εύλογοι λόγοι να θεωρηθεί κίνδυνος για την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη, ή εάν συντρέχουν σοβαροί λόγοι για την εφαρμογή των διατάξεων αποκλεισμού όπως ορίζεται στα άρθρα 12 και 17 της οδηγίας 2011/95/ΕΕ.

8. Για την εφαρμογή όλων των πτυχών της διαδικασίας μετεγκατάστασης που περιγράφονται στο παρόν άρθρο, τα κράτη μέλη, μετά από ανταλλαγή όλων των σχετικών πληροφοριών, μπορούν να αποφασίσουν να διορίσουν αξιωματικούς συνδέσμους στην Ιταλία και την Ελλάδα.

9. Κατά το κεκτημένο της Ένωσης, τα κράτη μέλη εκπληρώνουν εις ακέραιον τις υποχρεώσεις τους. Συνεπώς η ταυτοποίηση, η καταχώριση και η λήψη δακτυλικών αποτυπωμάτων για τη διαδικασία μετεγκατάστασης διασφαλίζονται από την Ιταλία και την Ελλάδα. Προκειμένου να εξασφαλιστεί ότι η διαδικασία παραμένει αποτελεσματική και διαχειρίσιμη, οι εγκαταστάσεις και τα μέτρα υποδοχής οργανώνονται με σκοπό την προσωρινή στέγαση προσώπων, σύμφωνα με το κεκτημένο της Ένωσης, μέχρις ότου ληφθεί γρήγορα απόφαση σχετικά με την κατάστασή τους. Οι αιτούντες που διαφεύγουν τη διαδικασία μετεγκατάστασης αποκλείονται από τη μετεγκατάσταση.

10. Η διαδικασία μετεγκατάστασης που προβλέπεται στο παρόν άρθρο περατώνεται το συντομότερο δυνατόν και όχι πάνω από δύο μήνες από τη στιγμή της υπόδειξης εκ μέρους του κράτους μέλους μετεγκατάστασης, σύμφωνα με την παράγραφο 2, εκτός εάν η έγκριση εκ μέρους του κράτους μέλους μετεγκατάστασης που αναφέρεται στην παράγραφο 4 γίνει σε διάστημα λιγότερο από δύο εβδομάδες πριν από τη λήξη του διμήνου. Στην περίπτωση αυτή, η προθεσμία για την περάτωση της διαδικασίας μετεγκατάστασης μπορεί να παραταθεί για περαιτέρω διάστημα που δεν υπερβαίνει τις δύο εβδομάδες. Επιπλέον, η προθεσμία μπορεί να παραταθεί για επιπλέον τέσσερις εβδομάδες, όπου αρμόζει, εάν η Ιταλία και η Ελλάδα δείξουν ότι υπάρχουν αντικειμενικά πρακτικά κωλύματα που παρεμποδίζουν τη μεταφορά.

Εάν η διαδικασία μετεγκατάστασης δεν περατωθεί εντός αυτών των χρονικών ορίων και εκτός εάν η Ιταλία και η Ελλάδα συμφωνήσουν με το κράτος μετεγκατάστασης εύλογη παράταση του χρονικού ορίου, η Ιταλία και η Ελλάδα παραμένουν υπεύθυνες για την εξέταση της αίτησης διεθνούς προστασίας δυνάμει του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 604/2013.

11. Μετά τη μετεγκατάσταση του αιτούντος, το κράτος μέλος μετεγκατάστασης λαμβάνει και διαβιβάζει στο Κεντρικό Σύστημα της Eurodac τα δακτυλικά αποτυπώματα του αιτούντος δυνάμει του άρθρου 9 του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 603/2013 και ενημερώνει τα στοιχεία δυνάμει του άρθρου 10 και, κατά περίπτωση, του άρθρου 18 του εν λόγω κανονισμού.»

18 Το άρθρο 5 της απόφασης 2015/1523, με τίτλο «Διαδικασία μετεγκατάστασης», είχε, κατ' ουσίαν, την ίδια διατύπωση με το άρθρο 5 της απόφασης 2015/1601.

19 Το άρθρο 12 της απόφασης 2015/1523 και της απόφασης 2015/1601 προέβλεπε, μεταξύ άλλων, ότι η Επιτροπή όφειλε να υποβάλλει στο Συμβούλιο κάθε έξι μήνες έκθεση σχετικά με την εφαρμογή των αποφάσεων αυτών.

- 20 Εν συνεχεία, η Επιτροπή δεσμεύθηκε να υποβάλει μηνιαίες εκθέσεις σχετικά με την εφαρμογή των διάφορων μέτρων μετεγκατάστασης και επανεγκατάστασης των αιτούντων διεθνή προστασία τα οποία είχαν ληφθεί σε επίπεδο Ένωσης και στα οποία περιλαμβάνονταν τα προβλεπόμενα με τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 μέτρα. Επί της βάσης αυτής, η Επιτροπή υπέβαλε στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και στο Συμβούλιο δεκαπέντε εκθέσεις σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση.
- 21 Στις 15 Νοεμβρίου 2017 και στις 14 Μαρτίου 2018, η Επιτροπή υπέβαλε επίσης εκθέσεις προόδου οι οποίες περιέχουν, μεταξύ άλλων, επικαιροποιημένα στοιχεία για τις μετεγκαταστάσεις που πραγματοποιήθηκαν βάσει των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601.
- 22 Από το άρθρο 13, παράγραφοι 1 και 2, της απόφασης 2015/1523 προκύπτει ότι η απόφαση αυτή άρχισε να ισχύει στις 16 Σεπτεμβρίου 2015 και εφαρμοζόταν έως τις 17 Σεπτεμβρίου 2017. Το άρθρο 13, παράγραφος 3, προέβλεπε ότι η εν λόγω απόφαση εφαρμοζόταν σε πρόσωπα που έφθασαν στο ιταλικό ή το ελληνικό έδαφος από τις 16 Σεπτεμβρίου 2015 έως τις 17 Σεπτεμβρίου 2017 καθώς και στους αιτούντες διεθνή προστασία που έφθασαν στο έδαφος ενός εκ των εν λόγω κρατών μελών από τις 15 Αυγούστου 2015 και μετά.
- 23 Κατά το άρθρο 13, παράγραφοι 1 και 2, της απόφασης 2015/1601, η απόφαση αυτή άρχισε να ισχύει στις 25 Σεπτεμβρίου 2015 και εφαρμοζόταν έως τις 26 Σεπτεμβρίου 2017. Το άρθρο 13, παράγραφος 3, όριζε ότι η εν λόγω απόφαση εφαρμοζόταν σε πρόσωπα που έφθασαν στο ιταλικό και το ελληνικό έδαφος από τις 25 Σεπτεμβρίου 2015 έως τις 26 Σεπτεμβρίου 2017 καθώς και στους αιτούντες διεθνή προστασία που έφθασαν στο έδαφος ενός εκ των εν λόγω κρατών μελών από τις 24 Μαρτίου 2015 και μετά.

Το ιστορικό των διαφορών και οι προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίες

- 24 Στις 16 Δεκεμβρίου 2015, η Δημοκρατία της Πολωνίας υπέδειξε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 2, καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601, ότι 100 αιτούντες διεθνή προστασία μπορούσαν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός της, εκ των οποίων 65 από την Ελλάδα και 35 από την Ιταλία. Εν συνεχεία, η Ελληνική Δημοκρατία και η Ιταλική Δημοκρατία προσδιόρισαν 73 και 36 άτομα, αντιστοίχως, για τα οποία απηύθυναν στη Δημοκρατία της Πολωνίας αιτήματα μετεγκατάστασης. Η Δημοκρατία της Πολωνίας δεν ανταποκρίθηκε στα ως άνω αιτήματα και κανένας αιτών διεθνή προστασία δεν μετεγκαταστάθηκε στο έδαφός της δυνάμει των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601. Το εν λόγω κράτος μέλος δεν ανέλαβε, ακολούθως, καμία άλλη δέσμευση μετεγκατάστασης.
- 25 Δεν αμφισβητείται ότι η Ουγγαρία, η οποία δεν συμμετείχε στο μέτρο οικειοθελούς μετεγκατάστασης που προέβλεπε η απόφαση 2015/1523, ουδέποτε υπέδειξε αριθμό αιτούντων διεθνή προστασία που θα μπορούσαν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός της κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 και ότι, κατά συνέπεια, κανένας αιτών διεθνή προστασία δεν μετεγκαταστάθηκε στο έδαφος του εν λόγω κράτους μέλους δυνάμει της απόφασης αυτής.
- 26 Στις 5 Φεβρουαρίου και στις 13 Μαΐου 2016, η Τσεχική Δημοκρατία υπέδειξε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 5, παράγραφος 2, καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601, ότι 30 και 20, αντιστοίχως, αιτούντες διεθνή προστασία μπορούσαν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός της, εκ των οποίων 20, εν συνεχεία δε 10, από την Ελλάδα και δις 10 από την Ιταλία. Η Ελληνική Δημοκρατία και η Ιταλική Δημοκρατία προσδιόρισαν 30 και 10 άτομα, αντιστοίχως, των οποίων ζήτησαν τη μετεγκατάσταση προς την Τσεχική Δημοκρατία. Το τελευταίο αυτό κράτος μέλος δέχθηκε να μετεγκατασταθούν 15 άτομα από την Ελλάδα, εκ των οποίων 12 πράγματι μετεγκαταστάθηκαν. Η Τσεχική Δημοκρατία δεν δέχθηκε κανένα από τα άτομα που προσδιόρισε η Ιταλική Δημοκρατία και καμία μετεγκατάσταση δεν πραγματοποιήθηκε από την Ιταλία προς την Τσεχική Δημοκρατία. Επομένως, συνολικά 12 αιτούντες διεθνή προστασία, όλοι προερχόμενοι από την

Ελλάδα, μετεγκαταστάθηκαν στο έδαφος της Τσεχικής Δημοκρατίας δυνάμει των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601. Μετά τις 13 Μαΐου 2016, η Τσεχική Δημοκρατία δεν ανέλαβε καμία άλλη δέσμευση μετεγκατάστασης.

- 27 Με έγγραφο της 10ης Φεβρουαρίου 2016, η Επιτροπή κάλεσε τη Δημοκρατία της Πολωνίας, την Ουγγαρία και την Τσεχική Δημοκρατία, μεταξύ άλλων, να υποδεικνύουν τουλάχιστον ανά τρίμηνο τον αριθμό των αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούσαν να μετεγκατασταθούν στο έδαφός τους και να προβαίνουν στη μετεγκατάσταση των εν λόγω αιτούντων σε τακτά χρονικά διαστήματα προκειμένου να συμμορφωθούν με τις νόμιμες υποχρεώσεις τους.
- 28 Με έγγραφο της 5ης Αυγούστου 2016, η Επιτροπή υπενθύμισε σε όλα τα κράτη μέλη τις υποχρεώσεις για μετεγκατάσταση που υπείχαν από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601.
- 29 Με έγγραφο της 28ης Φεβρουαρίου 2017, το οποίο απέστειλαν από κοινού η Επιτροπή και η Προεδρία του Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης στους Υπουργούς Εσωτερικών, τα κράτη μέλη τα οποία δεν είχαν ακόμη πραγματοποιήσει μετεγκαταστάσεις ή τα οποία δεν είχαν προβεί στις μετεγκαταστάσεις που αναλογούσαν στην ποσόστωσή τους καλούνταν να εντείνουν αμέσως τις προσπάθειές τους.
- 30 Η Τσεχική Δημοκρατία ανέφερε με έγγραφο της 1ης Μαρτίου 2017 ότι η από 5 Φεβρουαρίου 2016 πρώτη πρότασή της να προβεί στη μετεγκατάσταση 30 ατόμων ήταν κατά την άποψή της, επαρκής.
- 31 Στις 5 Ιουνίου 2017 η Τσεχική Δημοκρατία εξέδωσε το ψήφισμα 439, με το οποίο αποφάσισε να αναστείλει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων τις οποίες είχε αναλάβει κατά τη σύνοδο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στις 25 και 26 Ιουνίου 2015 και οι οποίες εν συνεχεία επικυρώθηκαν κατά τη σύνοδο των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνελθόντων στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 2015 και τέθηκαν σε εφαρμογή με την απόφαση 2015/1523, καθώς και την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που υπείχε από την απόφαση 2015/1601, «δεδομένης της σημαντικής επιδείνωσης της κατάστασης όσον αφορά την ασφάλεια εντός της Ένωσης [...] και λαμβανομένης υπόψη της πρόδηλης δυσλειτουργίας του συστήματος μετεγκατάστασης».
- 32 Με διάφορες εκθέσεις της προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση, η Επιτροπή επέμεινε ότι τα κράτη μέλη έπρεπε να υποδεικνύουν σε τακτά χρονικά διαστήματα τον αριθμό των αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούσαν να μετεγκατασταθούν στο έδαφός τους σύμφωνα με τις υποχρεώσεις τις οποίες υπείχε κάθε κράτος μέλος από την απόφαση 2015/1523 και/ή την απόφαση 2015/1601 και να προβαίνουν πράγματι στις μετεγκαταστάσεις που αναλογούν στις υποχρεώσεις τους, ειδικότερα στις αναγραφόμενες στα παραρτήματα I και II της απόφασης 2015/1601 ποσοστώσεις τους, ειδάλως θα μπορούσε να ασκηθεί εναντίον τους προσφυγή λόγω παραβάσεως.
- 33 Με τις ανακοινώσεις της 18ης Μαΐου 2016 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο – Τρίτη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση [COM(2016) 360 τελικό], της 15ης Ιουνίου 2016 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο – Τέταρτη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση [COM(2016) 416 τελικό], της 13ης Ιουλίου 2016 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο – Πέμπτη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση [COM(2016) 480 τελικό], της 28ης Σεπτεμβρίου 2016 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο – Έκτη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση [COM(2016) 636 τελικό], της 9ης Νοεμβρίου 2016 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο – Έβδομη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση [COM(2016) 720 τελικό], καθώς και της 8ης Δεκεμβρίου 2016 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο – Όγδοη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση [COM(2016) 791 τελικό], η Επιτροπή επισήμανε ότι επιφυλασσόταν του δικαιώματός της να κάνει χρήση των εξουσιών που της

- παρέχουν οι Συνθήκες εάν τα εμπλεκόμενα κράτη μέλη δεν λάμβαναν τα αναγκαία μέτρα για να εκπληρώσουν τις σχετικές με τη μετεγκατάσταση υποχρεώσεις τους, όπως αυτές προβλέπονταν στις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601.
- 34 Επιπλέον, με τις ανακοινώσεις της 8ης Φεβρουαρίου 2017 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο – Ένατη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση [COM(2017) 74 τελικό], της 2ας Μαρτίου 2017 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο – Δέκατη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση [COM(2017) 202 τελικό], της 12ης Απριλίου 2017 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο – Ενδέκατη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση [COM(2017) 212 τελικό], καθώς και της 16ης Μαΐου 2017 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο – Δωδέκατη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση [COM(2017) 260 τελικό], η Επιτροπή απαίτησε ειδικά από τη Δημοκρατία της Πολωνίας, την Ουγγαρία και την Τσεχική Δημοκρατία να συμμορφωθούν με τις υποχρεώσεις μετεγκατάστασης που υπείχαν από την απόφαση 2015/1523 και/ή την απόφαση 2015/1601 προβαίνοντας στη μετεγκατάσταση αιτούντων διεθνή προστασία και αναλαμβάνοντας δεσμεύσεις μετεγκατάστασης. Επισήμανε ότι επιφυλασσόταν της δυνατότητας να κινήσει διαδικασίες λόγω παραβάσεως κατά των εν λόγω κρατών μελών εάν αυτά δεν συμμορφώνονταν το ταχύτερο δυνατόν με τις υποχρεώσεις τους.
- 35 Με τη δωδέκατη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση, η Επιτροπή απαίτησε από τα κράτη μέλη τα οποία δεν είχαν ακόμη πραγματοποιήσει καμία μετεγκατάσταση αιτούντος διεθνή προστασία ή τα οποία, επί ένα έτος, δεν είχαν υποδείξει αριθμό αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούσαν να μετεγκατασταθούν από την Ελλάδα και την Ιταλία στο έδαφός τους να προβούν σε τέτοιες μετεγκαταστάσεις και να αναλάβουν τέτοιες δεσμεύσεις, αμέσως ή το αργότερο εντός μηνός.
- 36 Με προειδοποιητικές επιστολές της 15ης Ιουνίου 2017, όσον αφορά την Ουγγαρία και την Τσεχική Δημοκρατία, και της 16ης Ιουνίου 2017, όσον αφορά τη Δημοκρατία της Πολωνίας, η Επιτροπή κίνησε, δυνάμει του άρθρου 258, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά των τριών αυτών κρατών μελών. Με τις επιστολές αυτές, η Επιτροπή υποστήριξε ότι τα εν λόγω κράτη μέλη δεν τήρησαν τις υποχρεώσεις που υπείχαν από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1523 και/ή από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 ούτε, κατά συνέπεια, τις συνακόλουθες υποχρεώσεις τους για μετεγκατάσταση οι οποίες προβλέπονταν στο άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1523 και/ή στο άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1601.
- 37 Η Επιτροπή δεν πείσθηκε από τις απαντήσεις της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Ουγγαρίας και της Τσεχικής Δημοκρατίας στις ως άνω προειδοποιητικές επιστολές και, ως εκ τούτου, απηύθυνε, στις 26 Ιουλίου 2017, αιτιολογημένη γνώμη σε καθένα από τα τρία αυτά κράτη μέλη, εμμένοντας στη θέση της ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας, από τις 16 Μαρτίου 2016, η Ουγγαρία, από τις 25 Δεκεμβρίου 2015, και η Τσεχική Δημοκρατία, από τις 13 Αυγούστου 2016, παρέβησαν τις υποχρεώσεις που υπείχαν από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1523 και/ή από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601, καθώς και, κατά συνέπεια, τις συνακόλουθες υποχρεώσεις που υπείχαν από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1523 και/ή από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1601, καλώντας παράλληλα τα τρία αυτά κράτη μέλη να λάβουν τα αναγκαία μέτρα για να συμμορφωθούν με τις εν λόγω υποχρεώσεις εντός τεσσάρων εβδομάδων, δηλαδή το αργότερο στις 23 Αυγούστου 2017.
- 38 Η Τσεχική Δημοκρατία, με έγγραφο της 22ας Αυγούστου 2017, καθώς και η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Ουγγαρία, με έγγραφα της 23ης Αυγούστου του ίδιου έτους, απάντησαν στις εν λόγω αιτιολογημένες γνώμες.

- 39 Με την ανακοίνωση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο – Δέκατη πέμπτη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση [COM(2017) 465 τελικό], η Επιτροπή διαπίστωσε εκ νέου ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Ουγγαρία ήταν τα μόνα κράτη μέλη που δεν είχαν πραγματοποιήσει καμία μετεγκατάσταση αιτούντος διεθνή προστασία, ότι η Δημοκρατία της Πολωνίας είχε παύσει να αναλαμβάνει δεσμεύσεις μετεγκατάστασης από τις 16 Δεκεμβρίου 2015 και ότι η Τσεχική Δημοκρατία είχε παύσει να αναλαμβάνει τέτοιες δεσμεύσεις από τις 13 Μαΐου 2016 και δεν είχε προβεί σε καμία άλλη μετεγκατάσταση από τον Αύγουστο του 2016. Ζήτησε από τα τρία αυτά κράτη μέλη να αναλάβουν πάραυτα δεσμεύσεις μετεγκατάστασης και να πραγματοποιήσουν αμέσως μετεγκαταστάσεις. Επιπλέον, στην ως άνω ανακοίνωση αναφέρθηκε στην απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Σλοβακία και Ουγγαρία κατά Συμβουλίου (C-643/15 και C-647/15, EU:C:2017:631), επισημαίνοντας ότι, με την απόφαση αυτή, το Δικαστήριο είχε επιβεβαιώσει το κύρος της απόφασης 2015/1601.
- 40 Με έγγραφο της 19ης Σεπτεμβρίου 2017, η Επιτροπή επέστησε την προσοχή της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Ουγγαρίας και της Τσεχικής Δημοκρατίας στην ως άνω δικαστική απόφαση, επαναλαμβάνοντας ότι με την απόφαση αυτή είχε επιβεβαιωθεί το κύρος της απόφασης 2015/1601, και κάλεσε τα τρία αυτά κράτη μέλη να θεσπίσουν, το ταχύτερο δυνατόν, τα αναγκαία μέτρα προκειμένου να αναλάβουν δεσμεύσεις μετεγκατάστασης και να πραγματοποιήσουν μετεγκαταστάσεις.
- 41 Δεδομένου ότι δεν έλαβε απάντηση στα έγγραφα αυτά, η Επιτροπή αποφάσισε να ασκήσει τις υπό κρίση προσφυγές.

Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου

- 42 Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 8ης Ιουνίου 2018, επετράπη στην Τσεχική Δημοκρατία και στην Ουγγαρία να παρέμβουν υπέρ της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην υπόθεση C-715/17.
- 43 Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης Ιουνίου 2018, επετράπη στην Ουγγαρία και στη Δημοκρατία της Πολωνίας να παρέμβουν υπέρ της Τσεχικής Δημοκρατίας στην υπόθεση C-719/17.
- 44 Με απόφαση του Προέδρου του Δικαστηρίου της 13ης Ιουνίου 2018, επετράπη στην Τσεχική Δημοκρατία και στη Δημοκρατία της Πολωνίας να παρέμβουν υπέρ της Ουγγαρίας στην υπόθεση C-718/17.
- 45 Αφού άκουσε τους διαδίκους και τη γενική εισαγγελέα επί του ζητήματος αυτού, το Δικαστήριο αποφάσισε τη συνεκδίκαση, λόγω συνάφειας, των υπό κρίση υποθέσεων προς έκδοση κοινής απόφασης, σύμφωνα με το άρθρο 54 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.

Επί των προσφυγών

Επί του παραδεκτού

- 46 Τα τρία εν λόγω κράτη μέλη προβάλλουν διάφορα επιχειρήματα για να αμφισβητήσουν το παραδεκτό της προσφυγής λόγω παραβάσεως που τα αφορά.

Επί των ενστάσεων απαραδέκτου στις υποθέσεις C-715/17, C-718/17 και C-719/17 με τις οποίες προβάλλεται ότι οι προσφυγές στερούνται αντικειμένου και έρχονται σε αντίθεση με τον σκοπό της διαδικασίας του άρθρου 258 ΣΛΕΕ

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 47 Τα τρία εν λόγω κράτη μέλη υποστηρίζουν, κατ' ουσίαν, ότι η προσφυγή που τα αφορά είναι απαράδεκτη διότι, ακόμη και αν το Δικαστήριο διαπιστώσει την προσαπτόμενη σε αυτά παράβαση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την απόφαση 2015/1523 και/ή την απόφαση 2015/1601, θα είναι, παρ' όλα αυτά, αδύνατον για τα εν λόγω κράτη μέλη να άρουν την παράβαση εκπληρώνοντας τις υποχρεώσεις που επιβάλλει το άρθρο 5, παράγραφοι 2 και 4 έως 11, καθεμιάς από τις ως άνω αποφάσεις, καθώς ο χρόνος ισχύος των αποφάσεων αυτών και, ως εκ τούτου, των υποχρεώσεων τις οποίες επιβάλλουν έχει λήξει οριστικά από τις 17 Σεπτεμβρίου και τις 26 Σεπτεμβρίου 2017 αντιστοίχως.
- 48 Από τη νομολογία, όμως, του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η προσφυγή που ασκείται δυνάμει του άρθρου 258 ΣΛΕΕ πρέπει να έχει ως σκοπό τη διαπίστωση της ύπαρξης παράβασης προκειμένου να παύσει η παράβαση αυτή και δεν μπορεί να έχει ως μοναδικό σκοπό την έκδοση αμιγώς αναγνωριστικής απόφασης με την οποία να διαπιστώνεται η ύπαρξη της παράβασης.
- 49 Επομένως, οι προσφυγές στερούνται αντικειμένου και δεν εξυπηρετούν τον σκοπό της κατ' άρθρο 258 ΣΛΕΕ διαδικασίας λόγω παραβάσεως.
- 50 Επιπλέον, όσον αφορά τις παραβάσεις υποχρεώσεων απορρεουσών από πράξεις της Ένωσης των οποίων χρόνος ισχύος έχει λήξει οριστικά, παραβάσεις οι οποίες δεν μπορούν πλέον να αρθούν, η Επιτροπή δεν δύναται να επικαλεστεί επαρκές έννομο συμφέρον ώστε να ζητήσει από το Δικαστήριο τη διαπίστωση των παραβάσεων αυτών.
- 51 Η Επιτροπή αντικρούει τα ως άνω επιχειρήματα.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 52 Υπενθυμίζεται ότι σκοπός της διαδικασίας του άρθρου 258 ΣΛΕΕ είναι η αντικειμενική διαπίστωση της μη τήρησης, εκ μέρους κράτους μέλους, των υποχρεώσεων που υπέχει από τη Συνθήκη ΛΕΕ ή από πράξη του παράγωγου δικαίου και ότι η διαδικασία αυτή παρέχει επίσης τη δυνατότητα να διαπιστωθεί αν ένα κράτος μέλος έχει παραβιάσει το δίκαιο της Ένωσης σε συγκεκριμένη περίπτωση (απόφαση της 27ης Μαρτίου 2019, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-620/16, EU:C:2019:256, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 53 Στο πλαίσιο αυτό, ένας από τους σκοπούς της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας είναι να δοθεί στο οικείο κράτος μέλος η δυνατότητα να συμμορφωθεί με τις υποχρεώσεις που υπέχει από το δίκαιο της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 2015, Επιτροπή κατά Σλοβακίας, C-433/13, EU:C:2015:602, σκέψεις 39 και 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 54 Από το γράμμα του άρθρου 258, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ προκύπτει ότι, εάν το κράτος μέλος δεν συμμορφωθεί με την αιτιολογημένη γνώμη εντός της προθεσμίας που του τάσσει η Επιτροπή, αυτή μπορεί να προσφύγει στο Δικαστήριο. Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η ύπαρξη παράβασης πρέπει, ως εκ τούτου, να εκτιμάται σε σχέση με την κατάσταση του κράτους μέλους όπως αυτή είχε διαμορφωθεί κατά τη λήξη της ταχθείσας προθεσμίας (απόφαση της 27ης Μαρτίου 2019, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-620/16, EU:C:2019:256, σκέψη 39 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 55 Είναι αληθές ότι, όπως υπενθυμίζουν τα τρία εν λόγω κράτη μέλη, από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η Επιτροπή έχει ως αποστολή να μεριμνά αυτεπαγγέλτως και προς το γενικό συμφέρον για την εφαρμογή, από τα κράτη μέλη, του δικαίου της Ένωσης και να ζητεί να διαπιστωθούν τυχόν παραβάσεις των υποχρεώσεων που απορρέουν από το δίκαιο αυτό, με σκοπό την παύση τους (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 7ης Απριλίου 2011, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, C-20/09, EU:C:2011:214, σκέψη 41 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 56 Ωστόσο, η νομολογία αυτή έχει την έννοια ότι, στο πλαίσιο προσφυγής λόγω παραβάσεως, η Επιτροπή δύναται να ζητήσει από το Δικαστήριο μόνο τη διαπίστωση της ύπαρξης της προβαλλόμενης παράβασης με σκοπό την παύση της. Επομένως, η Επιτροπή δεν δύναται, παραδείγματος χάριν, να ζητήσει από το Δικαστήριο, στο πλαίσιο προσφυγής λόγω παραβάσεως, να διατάξει ένα κράτος μέλος να υιοθετήσει συγκεκριμένη συμπεριφορά προκειμένου να συμμορφωθεί με το δίκαιο της Ένωσης (πρβλ. απόφαση της 7ης Απριλίου 2011, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, C-20/09, EU:C:2011:214, σκέψη 41).
- 57 Αντιθέτως, μια προσφυγή λόγω παραβάσεως είναι παραδεκτή εάν η Επιτροπή ζητεί απλώς από το Δικαστήριο να διαπιστώσει την ύπαρξη της προβαλλόμενης παράβασης, μεταξύ άλλων σε περίπτωση που, όπως εν προκειμένω, η ισχύς της πράξης του παράγωγου δικαίου της Ένωσης της οποίας η παράβαση προβάλλεται έληξε οριστικά μετά την ημερομηνία λήξης της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας.
- 58 Πράγματι, λαμβανομένης υπόψη της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 52 της παρούσας απόφασης, μια τέτοια προσφυγή λόγω παραβάσεως, καθόσον αποσκοπεί στην αντικειμενική διαπίστωση από το Δικαστήριο της μη τήρησης, εκ μέρους ενός κράτους μέλους, των επιβαλλόμενων από πράξη του παράγωγου δικαίου υποχρεώσεών του και παρέχει τη δυνατότητα να διαπιστωθεί αν ένα κράτος μέλος έχει παραβιάσει το δίκαιο της Ένωσης σε συγκεκριμένη περίπτωση, εντάσσεται πλήρως στον σκοπό τον οποίο επιδιώκει η διαδικασία του άρθρου 258 ΣΛΕΕ.
- 59 Στο πλαίσιο αυτό, επισημαίνεται ότι ο χρόνος ισχύος των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601 έληξε οριστικά στις 17 Σεπτεμβρίου και στις 26 Σεπτεμβρίου 2017 αντιστοίχως (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Σλοβακία και Ουγγαρία κατά Συμβουλίου, C-643/15 και C-647/15, EU:C:2017:631, σκέψη 94).
- 60 Συναφώς, τα τρία εν λόγω κράτη μέλη υποστηρίζουν ότι δεν είναι πλέον δυνατόν να αρθεί η προβαλλόμενη παράβαση, καθώς ο χρόνος ισχύος των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601 έχει λήξει οριστικά. Ο ισχυρισμός όμως αυτός, ακόμη και αν θεωρηθεί αποδεδειγμένος, δεν συνεπάγεται το απαράδεκτο των υπό κρίση προσφυγών.
- 61 Πράγματι, τα τρία εν λόγω κράτη μέλη είχαν τη δυνατότητα να παύσουν την προσαπτόμενη σε αυτά παράβαση πριν από τη λήξη της ταχθείσας με τις αιτιολογημένες γνώμες προθεσμίας, την 23η Αυγούστου 2017, και, επομένως, πριν από τη λήξη του χρόνου ισχύος των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601, αναλαμβάνοντας δεσμεύσεις μετεγκατάστασης βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1523 και/ή της απόφασης 2015/1601 και προβαίνοντας πράγματι σε μετεγκαταστάσεις προς εκπλήρωση των υποχρεώσεων που υπείχαν από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1523 και/ή από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1601, όπως τους είχε ζητηθεί εξάλλου από την Επιτροπή με μια σειρά εγγράφων και πολλές από τις μηνιαίες ανακοινώσεις της σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση.
- 62 Δεδομένου ότι, κατά την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας που τάχθηκε κατά τα ως άνω με τις αιτιολογημένες γνώμες, οι υποχρεώσεις που υπείχαν τα κράτη μέλη από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 εξακολουθούσαν να ισχύουν και, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή χωρίς να αντικρουσθεί επί του σημείου αυτού, τα τρία εμπλεκόμενα κράτη μέλη δεν είχαν ακόμη συμμορφωθεί με τις υποχρεώσεις αυτές, μολονότι η Επιτροπή τους είχε παράσχει τη δυνατότητα να το πράξουν το

αργότερο κατά την εν λόγω ημερομηνία, το θεσμικό αυτό όργανο, παρά τη λήξη του χρόνου ισχύος των αποφάσεων μετά την ημερομηνία αυτή, παραδεκτώς ασκεί τις υπό κρίση προσφυγές, με τις οποίες ζητεί από το Δικαστήριο να διαπιστώσει τις προβαλλόμενες παραβάσεις.

- 63 Εάν γινόταν δεκτή η επιχειρηματολογία των τριών εν λόγω κρατών μελών, τότε κάθε κράτος μέλος το οποίο, με τη συμπεριφορά του, θα υπονόμει την υλοποίηση του σκοπού απόφασης που έχει εκδοθεί βάσει του άρθρου 78, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και εφαρμόζεται, ως «προσωρινό μέτρο» κατά την έννοια της διάταξης αυτής, μόνο για περιορισμένο χρονικό διάστημα, όπως συμβαίνει στην περίπτωση των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601 (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Σλοβακία και Ουγγαρία κατά Συμβουλίου, C-643/15 και C-647/15, EU:C:2017:631, σκέψεις 90 και 94), θα μπορούσε να αποφύγει τη διαδικασία λόγω παραβάσεως απλώς και μόνον λόγω του ότι η παράβαση αφορά πράξη του δικαίου της Ένωσης της οποίας η ο χρόνος ισχύος έληξε οριστικά μετά την ημερομηνία λήξης της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας και, ως εκ τούτου, τα κράτη μέλη θα μπορούσαν να αντλήσουν όφελος από το δικό τους πταίσμα (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 27ης Μαρτίου 2019, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-620/16, EU:C:2019:256, σκέψη 48).
- 64 Επομένως, σε μια τέτοια περίπτωση, η Επιτροπή δεν θα είχε τη δυνατότητα να ασκήσει προσφυγή, στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων που της απονέμει το άρθρο 258 ΣΛΕΕ, κατά του εμπλεκόμενου κράτους μέλους ενώπιον του Δικαστηρίου για να διαπιστωθεί η εν λόγω παράβαση και να εκπληρωθεί πλήρως η αποστολή της ως θεματοφύλακα των Συνθηκών δυνάμει του άρθρου 17 ΣΕΕ (απόφαση της 27ης Μαρτίου 2019, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-620/16, EU:C:2019:256, σκέψη 49).
- 65 Επιπλέον, εάν, υπό περιστάσεις όπως αυτές των υπό κρίση υποθέσεων, κρινόταν απαράδεκτη η προσφυγή που έχει ασκηθεί κατά κράτους μέλους λόγω παράβασης αποφάσεων εκδοθεισών δυνάμει του άρθρου 78, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, όπως οι αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601, θα θιγόταν τόσο ο υποχρεωτικός χαρακτήρας των αποφάσεων αυτών όσο και, γενικώς, ο σεβασμός των αξιών στις οποίες στηρίζεται η Ένωση, σύμφωνα με το άρθρο 2 ΣΕΕ, και στις οποίες συγκαταλέγεται, μεταξύ άλλων, το κράτος δικαίου (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 27ης Μαρτίου 2019, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-620/16, EU:C:2019:256, σκέψη 50).
- 66 Εξάλλου, η διαπίστωση των επίμαχων παραβάσεων εξακολουθεί, να έχει ουσιαστικό ενδιαφέρον, μεταξύ άλλων προκειμένου να θεμελιωθεί η ενδεχόμενη ευθύνη ενός κράτους μέλους, λόγω της παράβασης που διέπραξε, έναντι άλλων κρατών μελών, της Ένωσης ή ιδιωτών (πρβλ. απόφαση της 7ης Φεβρουαρίου 1973, Επιτροπή κατά Ιταλίας, 39/72, EU:C:1973:13, σκέψη 11).
- 67 Τέλος, όσον αφορά το επιχείρημα ότι, κατόπιν της οριστικής λήξης του χρόνου ισχύος των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601, η Επιτροπή δεν έχει πλέον έννομο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής, πρέπει να υπομνησθεί η απορρέουσα από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου αρχή κατά την οποία η Επιτροπή δεν οφείλει να αποδείξει την ύπαρξη έννομου συμφέροντος ούτε να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους άσκησε προσφυγή λόγω παραβάσεως (απόφαση της 3ης Μαρτίου 2016, Επιτροπή κατά Μάλτας, C-12/14, EU:C:2016:135, σκέψη 26 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 68 Συναφώς, αληθεύει ότι, όπως υποστηρίζει η Δημοκρατία της Πολωνίας, σε περίπτωση που η προσφυγή έχει ασκηθεί σε χρονικό σημείο κατά το οποίο η παράβαση είχε, ουσιαστικά, τερματιστεί λόγω της αντικατάστασης, με νέες διατάξεις του δικαίου της Ένωσης, των διατάξεων των οποίων η παράβαση προβάλλεται, το Δικαστήριο έχει επισημάνει ότι, κατ' εξαίρεση από την αρχή που υπομνήσθηκε στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας απόφασης, οφείλει, χωρίς να έχει τη δυνατότητα να εκτιμήσει τους λόγους σκοπιμότητας που υπαγορεύουν την άσκηση προσφυγής από την Επιτροπή, να εξετάσει αν η Επιτροπή, ασκώντας προσφυγή λόγω παραβάσεως η οποία αφορά συμπεριφορά του παρελθόντος, εξακολουθεί να έχει «επαρκές έννομο συμφέρον» (πρβλ. απόφαση της 9ης Ιουλίου 1970, Επιτροπή κατά Γαλλίας, 26/69, EU:C:1970:67, σκέψεις 9 και 10).

- 69 Ωστόσο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η επίμαχη κατάσταση στις υπό κρίση διαδικασίες λόγω παραβάσεως δεν εμπίπτει στην ειδική περίπτωση την οποία αφορά η παρατεθείσα στην προηγούμενη σκέψη της παρούσας απόφασης νομολογία και η οποία χαρακτηρίζεται από την αντικατάσταση, με νέες διατάξεις, των διατάξεων του δικαίου της Ένωσης των οποίων η παράβαση προβάλλεται, οι οποίες είχαν, ουσιαστικά, ως αποτέλεσμα τον τερματισμό της επίμαχης παράβασης.
- 70 Επιπλέον, εν πάση περιπτώσει, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί εν προκειμένω το έννομο συμφέρον της Επιτροπής προς άσκηση της προσφυγής. Συγκεκριμένα, αφενός, οι προσαπτόμενες παραβάσεις εξακολουθούσαν να υφίστανται κατά την ημερομηνία λήξης της ταχθείσας με τις αιτιολογημένες γνώμες προθεσμίας. Αφετέρου, όπως επισήμανε και η γενική εισαγγελέας στο σημείο 105 των προτάσεών της, οι τρεις αυτές υποθέσεις εγείρουν σημαντικά ζητήματα σχετικά με το δίκαιο της Ένωσης, στα οποία περιλαμβάνεται το ζήτημα αν, και ενδεχομένως υπό ποιες προϋποθέσεις, ένα κράτος μέλος μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 72 ΣΛΕΕ για να μην εφαρμόσει αποφάσεις εκδοθείσες βάσει του άρθρου 78, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ, των οποίων ο υποχρεωτικός χαρακτήρας δεν αμφισβητείται και οι οποίες αποσκοπούν στη μετεγκατάσταση σημαντικού αριθμού αιτούντων διεθνή προστασία, τηρουμένης της αρχής της αλληλεγγύης και της δίκαιης κατανομής ευθυνών μεταξύ των κρατών μελών, αρχής η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 80 ΣΛΕΕ, διέπει την πολιτική της Ένωσης στον τομέα του ασύλου (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 9ης Ιουλίου 1970, Επιτροπή κατά Γαλλίας, 26/69, EU:C:1970:67, σκέψεις 11 και 13).
- 71 Συνεπώς, οι ενστάσεις απαραδέκτου με τις οποίες προβάλλεται ότι οι προσφυγές στερούνται αντικειμένου και έρχονται σε αντίθεση με τον σκοπό της διαδικασίας του άρθρου 258 ΣΛΕΕ, όπως και εκείνες με τις οποίες προβάλλεται ότι η Επιτροπή δεν επικαλέστηκε επαρκές έννομο συμφέρον προς άσκηση των προσφυγών αυτών, πρέπει να απορριφθούν.

Επί των ενστάσεων απαραδέκτου στις υποθέσεις C-715/17 και C-718/17 με τις οποίες προβάλλεται παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 72 Στην υπόθεση C-718/17, η Ουγγαρία υποστηρίζει ότι οι προσφυγές λόγω παραβάσεως είναι απαράδεκτες, καθώς η Επιτροπή, ασκώντας προσφυγή μόνο κατά των τριών εν λόγω κρατών μελών μολονότι τα περισσότερα από τα κράτη μέλη δεν τήρησαν πλήρως τις υποχρεώσεις που υπείχαν από την απόφαση 2015/1523 και/ή την απόφαση 2015/1601, παραβίασε την αρχή της ίσης μεταχείρισης και, ως εκ τούτου, υπερέβη την εξουσία εκτίμησης που της παρέχει το άρθρο 258 ΣΛΕΕ.
- 73 Στην υπόθεση C-715/17, η Δημοκρατία της Πολωνίας προβάλλει, κατ' ουσίαν, ίδιας φύσεως ένσταση απαραδέκτου.
- 74 Η Επιτροπή αντικρούει τα ως άνω επιχειρήματα.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 75 Κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, η Επιτροπή διαθέτει διακριτική ευχέρεια προκειμένου να κρίνει κατά πόσον είναι σκόπιμο να στραφεί κατά κράτους μέλους, να προσδιορίσει τις διατάξεις που αυτό παραβαίνει και να επιλέξει το χρονικό σημείο κατά το οποίο θα κινηθεί τη διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά του κράτους αυτού, οι δε λόγοι που καθορίζουν την επιλογή αυτή δεν ασκούν επιρροή επί του παραδεκτού της προσφυγής [απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2017, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας (Τέλος ταξινομήσεως), C-552/15, EU:C:2017:698, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

- 76 Το Δικαστήριο έχει κρίνει, επομένως, ότι, λαμβανομένης υπόψη της διακριτικής αυτής ευχέρειας, το γεγονός ότι δεν ασκήθηκε προσφυγή λόγω παραβάσεως κατά κάποιου κράτους μέλους είναι άνευ σημασίας ως προς την κρίση επί του παραδεκτού τυχόν αντίστοιχης προσφυγής η οποία ασκήθηκε κατά άλλου κράτους μέλους (απόφαση της 3ης Μαρτίου 2016, Επιτροπή κατά Μάλτας, C-12/14, EU:C:2016:135, σκέψη 25).
- 77 Εξάλλου, η Επιτροπή, όπως υπενθύμισε η ίδια κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, επισήμανε σαφώς με τη δωδέκατη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση ότι κατά των κρατών μελών τα οποία δεν είχαν ακόμη πραγματοποιήσει καμία μετεγκατάσταση αιτούντος διεθνή προστασία, περίπτωση στην οποία ενέπιπταν η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Ουγγαρία, και/ή τα οποία είχαν παύσει για διάστημα μεγαλύτερο του έτους να αναλαμβάνουν δεσμεύσεις μετεγκατάστασης από την Ελλάδα και την Ιταλία, περίπτωση στην οποία ενέπιπταν η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Τσεχική Δημοκρατία, θα μπορούσε να κινηθεί διαδικασία λόγω παραβάσεως, εκτός εάν τα κράτη αυτά άρχιζαν αμέσως ή, το αργότερο, εντός μηνός να αναλαμβάνουν τέτοιες δεσμεύσεις και να προβαίνουν πράγματι σε μετεγκαταστάσεις.
- 78 Ακολούθως, με την ανακοίνωση της 13ης Ιουνίου 2017 προς το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο και το Συμβούλιο – Δέκατη τρίτη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση [COM(2017) 330 τελικό], η Επιτροπή διαπίστωσε ότι, κατόπιν της πρόσκλησης που είχε απευθύνει με τη δωδέκατη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση, όλα τα κράτη μέλη, πλην της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Ουγγαρίας και της Τσεχικής Δημοκρατίας, άρχισαν να αναλαμβάνουν τακτικά δεσμεύσεις βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 2, καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 και ανέφερε ότι αποφάσισε, ως εκ τούτου, να κινήσει διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά των τριών αυτών κρατών μελών.
- 79 Στο πλαίσιο αυτό, η προσφυγή της Επιτροπής, καθόσον αποσκοπεί στο να διασφαλίσει ότι όλα τα κράτη μέλη –πλην της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Ιταλικής Δημοκρατίας– τα οποία υπέκειντο στις υποχρεώσεις μετεγκατάστασης που απέρρεαν από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601, εκπληρώνουν τις υποχρεώσεις αυτές, εντάσσεται πλήρως στον επιδιωκόμενο από τις εν λόγω αποφάσεις σκοπό.
- 80 Συγκεκριμένα, πρέπει να υπομνησθεί ότι τα βάρη που απορρέουν από τα προβλεπόμενα με τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 προσωρινά μέτρα, δεδομένου ότι τα μέτρα αυτά θεσπίστηκαν βάσει του άρθρου 78, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ με σκοπό να παρασχεθεί στήριξη στην Ελληνική Δημοκρατία και την Ιταλική Δημοκρατία για να αντιμετωπίσουν καλύτερα την επείγουσα κατάσταση που προκλήθηκε από την αιφνίδια εισροή υπηκόων τρίτων χωρών στο έδαφός τους, πρέπει, καταρχήν, να κατανέμονται μεταξύ όλων των άλλων κρατών μελών, σύμφωνα με την αρχή της αλληλεγγύης και της δίκαιης κατανομής ευθυνών μεταξύ των κρατών μελών, δεδομένου ότι, σύμφωνα με το άρθρο 80 ΣΛΕΕ, η αρχή αυτή διέπει την πολιτική της Ένωσης στον τομέα του ασύλου (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Σλοβακία και Ουγγαρία κατά Συμβουλίου, C-643/15 και C-647/15, EU:C:2017:631, σκέψη 291).
- 81 Επομένως, η προσφυγή της Επιτροπής στηρίζεται, εν προκειμένω, σε ουδέτερο και αντικειμενικό κριτήριο, σχετικό με τη σοβαρότητα και την εξακολούθηση των παραβάσεων που προσάπτονται στη Δημοκρατία της Πολωνίας, την Ουγγαρία και την Τσεχική Δημοκρατία, το οποίο, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601 όπως αυτός μόλις υπομνήσθηκε, επιτρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ της κατάστασης των τριών αυτών κρατών μελών και της κατάστασης των λοιπών κρατών μελών, συμπεριλαμβανομένων εκείνων τα οποία δεν τήρησαν πλήρως τις υποχρεώσεις που υπείχαν από τις εν λόγω αποφάσεις.

- 82 Συνεπώς, η Επιτροπή, αποφασίζοντας να κινήσει διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά της Δημοκρατίας της Πολωνίας, της Ουγγαρίας και της Τσεχικής Δημοκρατίας, και όχι κατά άλλων κρατών μελών, ουδόλως υπερέβη εν προκειμένω τα όρια της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει στο πλαίσιο του άρθρου 258 ΣΛΕΕ. Ως εκ τούτου, οι ενστάσεις απαραδέκτου που αφορούν παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης πρέπει να απορριφθούν.

Επί της ένστασης απαραδέκτου στην υπόθεση C-718/17 με την οποία προβάλλεται προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 83 Στην υπόθεση C-718/17, η Ουγγαρία προσάπτει στην Επιτροπή, πρώτον, ότι δεν σεβάστηκε τα δικαιώματα άμυνας της κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία, καθόσον η προθεσμία τεσσάρων εβδομάδων για να δοθεί απάντηση, η οποία τάχθηκε με την προειδοποιητική επιστολή και με την αιτιολογημένη γνώμη, ήταν υπερβολικά σύντομη, αντέβαινε στη συνήθη προθεσμία των δύο μηνών και δεν δικαιολογούνταν από ευλόγως επείγουσα κατάσταση.
- 84 Ειδικότερα, η Επιτροπή, απορρίπτοντας το αίτημα της Ουγγαρίας για παράταση της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας απάντησης, προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της τελευταίας.
- 85 Η Ουγγαρία υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, καθόσον αποφάσισε μόλις τον Ιούνιο του 2017, και επομένως σε χρονικό σημείο σχετικά κοντά στην ημερομηνία λήξης του χρόνου ισχύος των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601, να κινήσει τις διαδικασίες λόγω παραβάσεως κατά των τριών εν λόγω κρατών μελών, προκάλεσε η ίδια την επείγουσα κατάσταση που επικαλείται. Οι υπερβολικά σύντομες προθεσμίες απάντησης και ο εσπευσμένος χαρακτήρας της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας δεν οφείλονται σε πραγματικά επείγουσα κατάσταση, αλλά στο γεγονός ότι η Επιτροπή ήθελε οπωσδήποτε να έχει ακόμη τη δυνατότητα να καθορίσει, με την αιτιολογημένη γνώμη, την ημερομηνία λήξης της προθεσμίας που τάχθηκε στα εν λόγω κράτη μέλη για να συμμορφωθούν με τις υποχρεώσεις τους κατά τέτοιον τρόπο ώστε η προθεσμία αυτή να εκπνεύσει προτού λήξει, τον Σεπτέμβριο του 2017, ο χρόνος ισχύος των ως άνω αποφάσεων, τούτο δε προκειμένου να μην της αντιταχθεί το τυχόν अपαράδεκτο των προσφυγών της. Η επείγουσα κατάσταση που επικαλείται η Επιτροπή αντικρούεται επίσης από το γεγονός ότι το θεσμικό αυτό όργανο περίμενε τέσσερις ακόμη μήνες μετά τη λήξη της ταχθείσας με την αιτιολογημένη γνώμη προθεσμίας πριν να ασκήσει τις υπό κρίση προσφυγές.
- 86 Δεύτερον, η Ουγγαρία καταλογίζει στην Επιτροπή ότι δεν υπέδειξε, κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία, την παράβαση που της προσαπτόταν.
- 87 Συναφώς, η Ουγγαρία υποστηρίζει ότι, μολονότι η Επιτροπή, με το δικόγραφο της προσφυγής της, εξήγησε εν συντομία γιατί, κατά την άποψή της, η παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 συνεπάγεται παράβαση του άρθρου 5, παράγραφοι 4 έως 11, της εν λόγω απόφασης, η εξήγηση αυτή δεν αρκεί για να θεραπεύσει το ότι, κατά το προ της ασκήσεως της προσφυγής στάδιο της διαδικασίας λόγω παραβάσεως, η Επιτροπή δεν καθόρισε με σαφήνεια την παράβαση για την οποία κινήθηκε η διαδικασία αυτή.
- 88 Ενώ, με το αιτιολογικό της προειδοποιητικής επιστολής και της αιτιολογημένης γνώμης, στην Ουγγαρία προσήφθη μόνον παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601, η Επιτροπή, με τα συμπεράσματα της εν λόγω επιστολής και της εν λόγω γνώμης, προέβαλε επίσης παράβαση του άρθρου 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης αυτής, χωρίς περαιτέρω ανάλυση.

- 89 Κατά την Ουγγαρία, η ανωτέρω έλλειψη ακρίβειας ως προς το αντικείμενο της διαδικασίας οφείλεται επίσης στο γεγονός ότι, κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία, η Επιτροπή αναφέρθηκε επανειλημμένως σε παράβαση τόσο της απόφασης 2015/1523 όσο και της απόφασης 2015/1601, μολονότι η Ουγγαρία, ελλείπει οικειοθελούς δέσμευσης, δεν ήταν υποχρεωμένη να προβεί σε μετεγκατάσταση αιτούντων διεθνή προστασία βάσει της πρώτης από τις δύο αυτές αποφάσεις.
- 90 Η Επιτροπή αντικρούει τα ως άνω επιχειρήματα.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 91 Από πάγια νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι σκοπός της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας είναι να δοθεί στο οικείο κράτος μέλος η δυνατότητα, αφενός, να συμμορφωθεί με τις υποχρεώσεις που υπέχει από το δίκαιο της Ένωσης και, αφετέρου, να προβάλει λυσιτελώς τους αμυντικούς ισχυρισμούς του κατά των αιτιάσεων που διατυπώνει η Επιτροπή. Το νομότυπο της διαδικασίας αυτής συνιστά ουσιώδη εγγύηση παρεχόμενη από τη Συνθήκη ΛΕΕ όχι μόνο για την προστασία των δικαιωμάτων του εν λόγω κράτους μέλους, αλλά και για να διασφαλιστεί ότι η δίκη που ενδεχομένως θα κινηθεί θα έχει ως αντικείμενο μια σαφώς καθορισμένη διαφορά [απόφαση της 19ης Σεπτεμβρίου 2017, Επιτροπή κατά Ιρλανδίας (Τέλος ταξινόμησης), C-552/15, EU:C:2017:698, σκέψεις 28 και 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 92 Οι σκοποί αυτοί επιβάλλουν στην Επιτροπή να χορηγεί εύλογη προθεσμία στα κράτη μέλη για να απαντήσουν στην προειδοποιητική επιστολή και για να συμμορφωθούν με την αιτιολογημένη γνώμη ή, εν ανάγκη, για να προετοιμάσουν την άμυνά τους. Προκειμένου να εκτιμηθεί το εύλογο της προθεσμίας που τάχθηκε, πρέπει να ληφθεί υπόψη το σύνολο των περιστάσεων που χαρακτηρίζουν τη συγκεκριμένη περίπτωση. Επομένως, βραχύτατες προθεσμίες μπορούν να δικαιολογηθούν σε ειδικές περιπτώσεις, ιδίως όταν είναι επείγον να παύσει η παράβαση κράτους μέλους ή όταν το οικείο κράτος μέλος έχει πλήρη επίγνωση της άποψης της Επιτροπής πολύ πριν από την έναρξη της διαδικασίας (απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2001, Επιτροπή κατά Γαλλίας, C-1/00, EU:C:2001:687, σκέψη 65).
- 93 Υπενθυμίζεται επίσης ότι, κατά πάγια νομολογία η οποία μνημονεύθηκε στη σκέψη 75 της παρούσας απόφασης, εναπόκειται στην Επιτροπή να εκτιμήσει κατά πόσον είναι σκόπιμο να στραφεί κατά κράτους μέλους, να προσδιορίσει τις διατάξεις που αυτό παραβαίνει και να επιλέξει το χρονικό σημείο κατά το οποίο θα κινηθεί τη διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά του κράτους αυτού, οι δε λόγοι που καθορίζουν την επιλογή αυτή δεν ασκούν επιρροή επί του παραδεκτού της προσφυγής.
- 94 Εν προκειμένω, πρώτον, ως προς την ένσταση απαραδέκτου η οποία αφορά τις φερόμενες ως υπερβολικά σύντομες προθεσμίες απάντησης που τάχθηκαν με την προειδοποιητική επιστολή και με την αιτιολογημένη γνώμη, από τις εκθέσεις της Επιτροπής σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση προκύπτει αδιαμφισβήτητα ότι το θεσμικό αυτό όργανο αποφάσισε να κινηθεί τις διαδικασίες λόγω παραβάσεως στις 15 Ιουνίου και στις 16 Ιουνίου 2017 και, επομένως, σε σχετικά προχωρημένο στάδιο της διετούς ισχύος των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601, η οποία έληξε στις 17 Σεπτεμβρίου και στις 26 Σεπτεμβρίου 2017 αντιστοίχως. Η απόφαση αυτή στηρίχθηκε στο ότι, πριν από την κίνηση των ως άνω διαδικασιών και πριν από τη λήξη του ως άνω χρόνου ισχύος, το θεσμικό αυτό όργανο θέλησε να παράσχει μια τελευταία δυνατότητα στα τρία εν λόγω κράτη μέλη, τα οποία είτε δεν είχαν ακόμη πραγματοποιήσει καμία μετεγκατάσταση αιτούντος διεθνή προστασία είτε είχαν παύσει για διάστημα μεγαλύτερο του έτους να αναλαμβάνουν δεσμεύσεις μετεγκατάστασης, να συμμορφωθούν με τις απορρέουσες από τις αποφάσεις αυτές υποχρεώσεις τους αναλαμβάνοντας επισήμως δεσμεύσεις και προβαίνοντας σε μετεγκαταστάσεις αιτούντων διεθνή προστασία το αργότερο εντός μηνός.
- 95 Εξάλλου, η ως άνω επιλογή να κινηθεί η διαδικασία λόγω παραβάσεως σε σχετικά προχωρημένο στάδιο της διετούς ισχύος των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601 δικαιολογείται λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι, όπως έχει επισημάνει το Δικαστήριο, η μετεγκατάσταση σημαντικού

- αριθμού αιτούντων διεθνή προστασία, όπως αυτή που προβλέπεται στην απόφαση 2015/1601, είναι διαδικασία καινοφανής και συγχρόνως περίπλοκη, η οποία απαιτεί ορισμένο χρόνο για να προετοιμαστεί και να τεθεί σε εφαρμογή, ιδίως σε επίπεδο συντονισμού των διοικητικών αρχών των κρατών μελών, πριν αρχίσει να αναπτύσσει απτά αποτελέσματα (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Σλοβακία και Ουγγαρία κατά Συμβουλίου, C-643/15 και C-647/15, EU:C:2017:631, σκέψη 97).
- 96 Συνεπώς, μολοντί, δεδομένων των σχετικά κοντινών ημερομηνιών λήξης του χρόνου ισχύος των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601, κατέστη εντέλει επείγον, τον Μάιο του 2017, να υποχρεωθούν τα τρία εν λόγω κράτη μέλη, μέσω διαδικασίας λόγω παραβάσεως, να εκπληρώσουν τις επιβαλλόμενες από τις αποφάσεις αυτές υποχρεώσεις τους σχετικά με τη μετεγκατάσταση για το εναπομείναν μέρος του ως άνω χρόνου ισχύος, η επείγουσα αυτή κατάσταση δεν μπορεί να αποδοθεί σε αδράνεια ή καθυστερημένη ενέργεια της Επιτροπής, αλλά οφείλεται στη συνεχή άρνηση των τριών κρατών μελών να ανταποκριθούν στις επαναλαμβανόμενες προσκλήσεις εκ μέρους της Επιτροπής να συμμορφωθούν με τις εν λόγω υποχρεώσεις.
- 97 Ήταν απολύτως θεμιτό η Επιτροπή να εξαντλήσει καταρχάς, στο πλαίσιο της διακριτικής ευχέρειας που διαθέτει όσον αφορά την επιλογή του χρονικού σημείου κατά το οποίο θα κινήσει τη διαδικασία λόγω παραβάσεως, όλες τις δυνατότητες προκειμένου να πείσει τα τρία εν λόγω κράτη μέλη να πραγματοποιήσουν μετεγκαταστάσεις και να αναλάβουν επισήμως δεσμεύσεις για να συμβάλουν δεόντως, τηρουμένης της αρχής της αλληλεγγύης και της δίκαιης κατανομής ευθυνών μεταξύ των κρατών μελών – αρχής η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 80 ΣΛΕΕ, διέπει την πολιτική της Ένωσης στον τομέα του ασύλου–, στον σκοπό της υλοποίησης της μετεγκατάστασης τον οποίο επιδιώκουν οι αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601, μεριμνώντας παράλληλα ώστε τα εν λόγω κράτη μέλη να μην αποφύγουν την προσφυγή λόγω παραβάσεως σε περίπτωση που θα αποφάσιζαν να μην ανταποκριθούν στην τελευταία πρόσκληση που τους απηύθυνε η Επιτροπή προκειμένου να συμμορφωθούν με τις υποχρεώσεις τους.
- 98 Επομένως, εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν υπερέβη τα όρια της εν λόγω διακριτικής ευχέρειας.
- 99 Πρέπει, εξάλλου, να επισημανθεί ότι τα τρία ως άνω κράτη μέλη είχαν ενημερωθεί, τουλάχιστον από τις 16 Μαΐου 2017 –ημερομηνία της δωδέκατης έκθεσης σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση–, ότι η Επιτροπή σκόπευε να ασκήσει προσφυγή λόγω παραβάσεως εναντίον τους εάν εξακολουθούσαν να μη συμμορφώνονται με τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601.
- 100 Ομοίως, είχαν πλήρη επίγνωση της άποψης της Επιτροπής πολύ πριν από την κίνηση, στις 15 Ιουνίου και στις 16 Ιουνίου 2017, της προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασίας. Πράγματι, η Επιτροπή είχε επισημάνει, με διάφορα έγγραφα καθώς και με διάφορες εκθέσεις σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση, την άποψή της για τις παραβάσεις που προσάπτονταν στα τρία εμπλεκόμενα κράτη μέλη. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι επίμαχες προθεσμίες των τεσσάρων εβδομάδων δεν μπορούν να θεωρηθούν ως αδικαιολόγητα σύντομες.
- 101 Δεν προκύπτει, άλλωστε, ότι οι προθεσμίες των τεσσάρων εβδομάδων για την απάντηση, οι οποίες τάχθηκαν με τις προειδοποιητικές επιστολές και με τις αιτιολογημένες γνώμες, δεν παρείχαν στα εν λόγω κράτη μέλη τη δυνατότητα να προβάλουν λυσιτελώς, κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία, τους αμυντικούς ισχυρισμούς τους κατά των αιτιάσεων που διατύπωσε η Επιτροπή.
- 102 Πράγματι, με τα υπομνήματα αντικρούσεως, ανταπαντήσεως και παρεμβάσεώς τους, τα τρία εν λόγω κράτη μέλη επαναλαμβάνουν κατ' ουσίαν τα επιχειρήματα που είχαν ήδη προβάλει με τις απαντήσεις τους στις προειδοποιητικές επιστολές και στις αιτιολογημένες γνώμες.
- 103 Πρέπει επίσης να απορριφθεί το ειδικότερο επιχειρήμα της Ουγγαρίας ότι η Επιτροπή δεν μπορούσε να της επιβάλει προθεσμίες τεσσάρων εβδομάδων για την απάντηση και δεν μπορούσε να απορρίψει το αίτημά της για παράταση των προθεσμιών αυτών για τον λόγο ότι οι προθεσμίες έληγαν εντός της

θερινής περιόδου του 2017, κατά τη διάρκεια της οποίας το μειωμένο προσωπικό του οικείου ουγγρικού υπουργείου έπρεπε να συντάξει απάντηση όχι μόνο στην υπόθεση αυτή, αλλά και σε δύο άλλες υποθέσεις που ήγειραν πολύπλοκα ζητήματα ερμηνείας του δικαίου της Ένωσης και απαιτούσαν μεγάλο κόπο.

- 104 Πράγματι, η Ουγγαρία γνώριζε, τουλάχιστον από τις 16 Μαΐου 2017 –ημερομηνία της δωδέκατης έκθεσης σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση–, ότι η Επιτροπή σκόπευε να κινήσει, εντός σύντομου χρονικού διαστήματος, διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά του ως άνω κράτους μέλους εάν αυτό εξακολούθουσε να μην εφαρμόζει την απόφαση 2015/1601. Ωσαύτως δεν ήταν δυνατόν να αγνοεί η Ουγγαρία ότι, εάν κινούνταν η διαδικασία αυτή, η Επιτροπή θα ήταν αναγκασμένη να χορηγήσει σχετικά σύντομες προθεσμίες απάντησης προκειμένου να εξασφαλίσει ότι η προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία θα μπορούσε να περατωθεί πριν από τη λήξη, στις 26 Σεπτεμβρίου 2017, του χρόνου ισχύος της απόφασης αυτής. Ως εκ τούτου, το εν λόγω κράτος μέλος όφειλε, εν προκειμένω, να μεριμνήσει ώστε να έχει επαρκή μέσα, ακόμη και κατά τη θερινή περίοδο του 2017, για να είναι σε θέση να απαντήσει στην προειδοποιητική επιστολή και την αιτιολογημένη γνώμη.
- 105 Δεύτερον, όσον αφορά την υποτιθέμενη ασάφεια των αιτιάσεων τις οποίες διατύπωσε η Επιτροπή κατά της Ουγγαρίας κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία και, ειδικότερα, το γεγονός ότι, ως προς τον σύνδεσμο μεταξύ της παράβασης των υποχρεώσεων που απέρρεαν από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 και της παράβασης των υποχρεώσεων που απέρρεαν από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης αυτής, δόθηκαν εξηγήσεις μόνο με το δικόγραφο της προσφυγής και με τρόπο ιδιαίτερα συνοπτικό, διαπιστώνεται ότι, με τα συμπεράσματα τόσο της προειδοποιητικής επιστολής όσο και της αιτιολογημένης γνώμης, η Επιτροπή προσήψε ρητώς στην Ουγγαρία ότι παρέβη τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 και, «κατά συνέπεια», τις «λοιπές υποχρεώσεις μετεγκατάστασης» τις οποίες υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης αυτής.
- 106 Επιπλέον, με το σκεπτικό της προειδοποιητικής επιστολής και της αιτιολογημένης γνώμης, η Επιτροπή παρέσχε εξηγήσεις ως προς τον αιτιώδη αυτό σύνδεσμο, με πανομοιότυπη και αρκούντως σαφή διατύπωση, επισημαίνοντας ότι οι δεσμεύσεις που προβλέπονται στο άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 αποτελούν το «πρώτο βήμα» επί του οποίου «οικοδομείται» η λεπτομερής και υποχρεωτική διαδικασία διοικητικής συνεργασίας μεταξύ της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Ιταλικής Δημοκρατίας, αφενός, και των κρατών μελών μετεγκατάστασης, αφετέρου, η οποία έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση της μεταφοράς αιτούντων διεθνή προστασία από τα δύο πρώτα κράτη μέλη προς τα υπόλοιπα, και ότι το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης αυτής συνεπάγεται μια σειρά συγκεκριμένων συνακόλουθων νόμιμων υποχρεώσεων για τα κράτη μέλη μετεγκατάστασης.
- 107 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η υλοποίηση της μετεγκατάστασης αιτούντων διεθνή προστασία μέσω της μεταφοράς τους στο έδαφος του κράτους μέλους μετεγκατάστασης είναι δυνατή μόνον εφόσον το εν λόγω κράτος μέλος έχει αναλάβει, κατά το πρώτο στάδιο της διαδικασίας μετεγκατάστασης, σχετική δέσμευση για ορισμένο αριθμό αιτούντων διεθνή προστασία. Εάν δεν έχει αναληφθεί τέτοια δέσμευση, κατά παράβαση του άρθρου 5, παράγραφος 2, καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601, η παράβαση αυτή συνεπάγεται κατ' ανάγκην παράβαση των συνακόλουθων υποχρεώσεων τις οποίες επιβάλλει το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, καθεμίας από τις αποφάσεις αυτές στο πλαίσιο των επακόλουθων σταδίων της διαδικασίας που αποσκοπούν στην υλοποίηση της μετεγκατάστασης των εν λόγω αιτούντων μέσω της μεταφοράς τους στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους.
- 108 Συνεπώς, η Ουγγαρία δεν ήταν δυνατόν να αγνοεί τον πρόδηλο αιτιώδη σύνδεσμο μεταξύ της παράβασης του άρθρου 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 και της παράβασης του άρθρου 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης αυτής.

- 109 Επιπλέον, μολονότι αληθεύει ότι, σε ορισμένα σημεία του σκεπτικού της προειδοποιητικής επιστολής και της αιτιολογημένης γνώμης, ειδικότερα δε σε αυτά που περιγράφουν το νομικό πλαίσιο, η Επιτροπή αναφέρθηκε όχι μόνο στην απόφαση 2015/1601, αλλά και στην απόφαση 2015/1523, μολονότι η Ουγγαρία δεν δεσμευόταν από την τελευταία αυτή απόφαση, το αντικείμενο της προσαπτόμενης στην Ουγγαρία παράβασης ήταν απολύτως σαφές για το εν λόγω κράτος μέλος λαμβανομένων υπόψη όλων των σημείων του σκεπτικού της προειδοποιητικής επιστολής και της αιτιολογημένης γνώμης, ειδικότερα δε αυτών που αφορούν την αξιολόγηση εκ μέρους της Επιτροπής, στα οποία γίνεται λόγος μόνο για την απόφαση 2015/1601. Εξάλλου, με τα συμπεράσματα τόσο της προειδοποιητικής επιστολής όσο και της αιτιολογημένης γνώμης, προσάπτεται στην Ουγγαρία παράβαση μόνο της απόφασης αυτής. Δεν προκύπτει, επομένως, ότι η προβαλλόμενη ασάφεια ορισμένων λόγων που προβλήθηκαν με το δικόγραφο της προσφυγής ήταν ικανή να επηρεάσει την εκ μέρους της Ουγγαρίας άσκηση των δικαιωμάτων άμυνας της.
- 110 Κατόπιν των προεκτεθέντων, η ένσταση απαραδέκτου με την οποία η Ουγγαρία προβάλλει προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας κατά την προ της ασκήσεως της προσφυγής διαδικασία πρέπει να απορριφθεί.

Επί της ένστασης απαραδέκτου στην υπόθεση C-719/17 με την οποία προβάλλεται ασάφεια ή έλλειψη συνοχής του δικογράφου της προσφυγής

– Επιχειρήματα των διαδίκων

- 111 Στην υπόθεση C-719/17, η Τσεχική Δημοκρατία, κατόπιν ερώτησης την οποία της έθεσε το Δικαστήριο ενόψει της επ' ακροατηρίου συζήτησης και στην οποία έπρεπε να δοθεί γραπτή απάντηση, αμφισβήτησε, με την απάντησή της στην ερώτηση αυτή, το παραδεκτό της προσφυγής που την αφορά, για τον λόγο ότι στο δικόγραφο της προσφυγής δεν εκτίθεται με συνοχή και σαφήνεια η παράβαση που της προσάπτεται. Υποστηρίζει, συναφώς, ότι στα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής δεν μνημονεύεται η ημερομηνία έναρξης της παράβασης που της προσάπτεται, ενώ στα συμπεράσματα τόσο της προειδοποιητικής επιστολής όσο και της αιτιολογημένης γνώμης μνημονεύεται η 13η Αυγούστου 2016 ως ημερομηνία έναρξης της παράβασης. Επιπλέον, σε ορισμένους από τους λόγους που προβάλλονται με το δικόγραφο της προσφυγής αναφέρεται είτε η 13η Μαΐου 2016 είτε η 13η Αυγούστου 2016 ως ημερομηνία έναρξης της παράβασης αυτής.
- 112 Η Επιτροπή αντικρούει τα ως άνω επιχειρήματα.

– Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 113 Υπενθυμίζεται ότι η προσφυγή πρέπει να εξετάζεται μόνο σε σχέση με τα αιτήματα που περιλαμβάνονται στο εισαγωγικό δικόγραφο (απόφαση της 30ής Σεπτεμβρίου 2010, Επιτροπή κατά Βελγίου, C-132/09, EU:C:2010:562, σκέψη 35 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 114 Επιπλέον, κατά πάγια νομολογία σχετική με το άρθρο 120, στοιχείο γ', του Κανονισμού Διαδικασίας, το εισαγωγικό δικόγραφο πρέπει να προσδιορίζει με σαφήνεια και ακρίβεια το αντικείμενο της διαφοράς και να περιέχει συνοπτική έκθεση των προβαλλόμενων ισχυρισμών, προκειμένου ο αντίδικος να μπορεί να προετοιμάσει την άμυνά του και το Δικαστήριο να μπορεί να ασκήσει τον έλεγχό του. Επομένως, τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία επί των οποίων στηρίζεται η προσφυγή πρέπει να προκύπτουν με τρόπο λογικά συνεπή και κατανοητό από το ίδιο το κείμενο του δικογράφου της, τα δε αιτήματα που περιλαμβάνει το δικόγραφο αυτό πρέπει να είναι διατυπωμένα χωρίς αμφισημία, ούτως ώστε να μην υπάρχει κίνδυνος είτε να αποφανθεί το Δικαστήριο *ultra petita* είτε να παραλείψει να αποφανθεί επί ορισμένης αιτίας (απόφαση της 31ης Οκτωβρίου 2019, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, C-395/17, EU:C:2019:918, σκέψη 52 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

- 115 Το Δικαστήριο έχει κρίνει επίσης ότι, στο πλαίσιο προσφυγής βάσει του άρθρου 258 ΣΛΕΕ, οι αιτιάσεις πρέπει να εκτίθενται στο δικόγραφο με τρόπο λογικά συνεπή και ακριβή, ούτως ώστε να παρέχεται στο κράτος μέλος και στο Δικαστήριο η δυνατότητα να αντιληφθούν επακριβώς την έκταση της προσαπτόμενης παραβίασης του δικαίου της Ένωσης, πράγμα το οποίο συνιστά απαραίτητη προϋπόθεση προκειμένου το εν λόγω κράτος να είναι σε θέση να προβάλει λυσιτελώς τους αμυντικούς ισχυρισμούς του και το Δικαστήριο να είναι σε θέση να ελέγξει την ύπαρξη της προβαλλόμενης παράβασης (απόφαση της 31ης Οκτωβρίου 2019, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, C-395/17, EU:C:2019:918, σκέψη 53).
- 116 Ειδικότερα, η προσφυγή της Επιτροπής πρέπει να εκθέτει κατά τρόπο συνεκτικό και λεπτομερή τους λόγους για τους οποίους η Επιτροπή σχημάτισε την πεποίθηση ότι το οικείο κράτος μέλος παρέβη κάποια από τις υποχρεώσεις που υπέχει από τις Συνθήκες. Συνεπώς, η κατ' αντιφατικό τρόπο έκθεση ενός ισχυρισμού που προβάλλει η Επιτροπή προς στήριξη της προσφυγής της λόγω παραβάσεως δεν πληροί τις προβλεπόμενες προϋποθέσεις (απόφαση της 2ας Ιουνίου 2016, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, C-233/14, EU:C:2016:396, σκέψη 35).
- 117 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι, ενώ με τα συμπεράσματα τόσο της προειδοποιητικής επιστολής όσο και της αιτιολογημένης γνώμης η Επιτροπή όρισε ως ημερομηνία έναρξης της προσαπτόμενης στην Τσεχική Δημοκρατία παράβασης τη 13η Αυγούστου 2016, στα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής στην υπόθεση C-719/17, όπως δημοσιεύθηκαν στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (ΕΕ 2018, C 112, σ. 19), δεν αναγράφεται η ημερομηνία αυτή ούτε, εξάλλου, κάποια άλλη ημερομηνία ως ημερομηνία έναρξης της εν λόγω παράβασης.
- 118 Ως εκ τούτου, η περιγραφή, στα αιτήματα του εισαγωγικού της δίκης δικογράφου, της συμπεριφοράς που προσάπτεται στην Τσεχική Δημοκρατία ενέχει, αυτή καθεαυτήν, μια κάποια ασάφεια ή αμφισημία. Ειδικότερα, από τα αιτήματα αυτά θα μπορούσε να συναχθεί ότι το εν λόγω κράτος μέλος παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 5, παράγραφος 2, καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 καθ' όλη τη διετή ισχύ των αποφάσεων αυτών, μολοντί δεν αμφισβητείται ότι η Τσεχική Δημοκρατία ανέλαβε δεσμεύσεις μετεγκατάστασης βάσει των ως άνω διατάξεων κατά τη διάρκεια του εν λόγω χρόνου ισχύος, η δε ανάληψη της δεύτερης και τελευταίας δέσμευσής της έγινε στις 13 Μαΐου 2016.
- 119 Ωστόσο, μολοντί, λαμβανομένων υπόψη των όσων εκτέθηκαν στη σκέψη 113 της παρούσας απόφασης, η εν λόγω ασάφεια ή αμφισημία των αιτημάτων του δικογράφου της προσφυγής στην υπόθεση C-719/17 είναι λυπηρή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως προκύπτει με επαρκή σαφήνεια από τους λόγους που προβάλλονται με το δικόγραφο της προσφυγής και όπως επιβεβαιώνεται από το υπόμνημα απαντήσεως, η συγκεκριμένη παράβαση την οποία προσάπτει η Επιτροπή στην Τσεχική Δημοκρατία συνίσταται στο ότι η τελευταία έπαυσε να αναλαμβάνει δεσμεύσεις μετεγκατάστασης βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 2, καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 μετά τις 13 Μαΐου 2016. Δεδομένου ότι, κατά τις εν λόγω διατάξεις, τέτοιες δεσμεύσεις πρέπει να αναλαμβάνονται «οπωσδήποτε ανά τρίμηνο», η ημερομηνία έναρξης της προσαπτόμενης στην Τσεχική Δημοκρατία παράβασης είναι κατ' ανάγκην η 13η Αυγούστου 2016, όπως ρητώς ανέφερε εξάλλου η Επιτροπή τόσο με τα συμπεράσματα της προειδοποιητικής επιστολής και της αιτιολογημένης γνώμης όσο και με ορισμένους από τους λόγους που προβάλλονται με το δικόγραφο της προσφυγής.
- 120 Επομένως, η Τσεχική Δημοκρατία δεν ήταν ευλόγως δυνατόν να πλανάται ως προς την ακριβή ημερομηνία έναρξης της παράβασης των υποχρεώσεών της την οποία της προσήψε η Επιτροπή, ήταν δε σε θέση να ασκήσει στην πράξη τα δικαιώματά άμυνας της όσον αφορά την παράβαση αυτή (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 5ης Μαΐου 2011, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, C-267/09, EU:C:2011:273, σκέψη 28, και της 31ης Οκτωβρίου 2019, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, C-395/17, EU:C:2019:918, σκέψη 57). Ομοίως, δεν υπάρχει, υπό τις συνθήκες αυτές, κανένας κίνδυνος να αποφανθεί το Δικαστήριο *ultra petita*.

- 121 Συνεπώς, η ένσταση απαραδέκτου με την οποία η Τσεχική Δημοκρατία προβάλλει ασάφεια ή έλλειψη συνοχής του εισαγωγικού δικογράφου της προσφυγής στην υπόθεση C-719/17 πρέπει να απορριφθεί.
- 122 Όσον αφορά την υπόθεση C-718/17, τονίζεται επίσης ότι, ενώ με την αιτιολογημένη γνώμη η Επιτροπή όρισε ως ημερομηνία έναρξης της προσαπτόμενης στην Ουγγαρία παράβασης την 25η Δεκεμβρίου 2015, στα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής, όπως δημοσιεύθηκαν στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* (ΕΕ 2018, C 112, σ. 19), δεν αναφέρεται καμία σχετική ημερομηνία. Υπό τις συνθήκες αυτές, και δεδομένου ότι το αντικείμενο της διαφοράς που υποβάλλεται στην κρίση του Δικαστηρίου προσδιορίζεται με την αιτιολογημένη γνώμη (βλ. μεταξύ άλλων, απόφαση της 18ης Ιουνίου 1998, Επιτροπή κατά Ιταλίας, C-35/96, ΕΥ:C:1998:303, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία), η προσφυγή στην εν λόγω υπόθεση είναι παραδεκτή καθόσον με αυτήν προβάλλεται ότι η Ουγγαρία παρέβη, από τις 25 Δεκεμβρίου 2015, τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφοι 2 και 4 έως 11, της απόφασης 2015/1601.
- 123 Κατόπιν όλων των προεκτεθέντων και με την επιφύλαξη της διευκρίνισης που εκτέθηκε στην προηγούμενη σκέψη, οι τρεις προσφυγές λόγω παραβάσεως πρέπει να κριθούν παραδεκτές.

Επί της ουσίας

Επί του υποστατού των προβαλλόμενων παραβάσεων

- 124 Υπενθυμίζεται ότι, στο πλαίσιο της διαδικασίας για τη διαπίστωση παράβασης βάσει του άρθρου 258 ΣΛΕΕ, εναπόκειται στην Επιτροπή, η οποία φέρει το βάρος απόδειξης της προβαλλόμενης παράβασης, να προσκομίσει στο Δικαστήριο τα στοιχεία που απαιτούνται για τον εκ μέρους του έλεγχο της ύπαρξης της εν λόγω παράβασης, χωρίς η Επιτροπή να μπορεί να στηριχθεί σε οποιοδήποτε τεκμήριο (απόφαση της 18ης Νοεμβρίου 2010, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, C-458/08, ΕΥ:C:2010:692, σκέψη 54 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 125 Εν προκειμένω, η Επιτροπή προσάπτει στη Δημοκρατία της Πολωνίας, από τις 16 Μαρτίου 2016, στην Ουγγαρία, από τις 25 Δεκεμβρίου 2015, καθώς και στην Τσεχική Δημοκρατία, από τις 13 Αυγούστου 2016, ότι παρέβησαν τις υποχρεώσεις που υπείχαν από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1523 και/ή από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601, καθώς και, κατά συνέπεια, τις μεταγενέστερες υποχρεώσεις μετεγκατάστασης τις οποίες υπείχαν από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1523 και/ή από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1601.
- 126 Συναφώς, επισημαίνεται, αφενός, ότι η υποχρέωση ανάληψης δεσμεύσεων μετεγκατάστασης τουλάχιστον ανά τρίμηνο προβλέπεται στο άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1523 με διατύπωση πανομοιότυπη με εκείνη του άρθρου 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 και ότι οι μεταγενέστερες υποχρεώσεις υλοποίησης της μετεγκατάστασης προβλέπονται στο άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1523 με διατύπωση κατ' ουσίαν πανομοιότυπη με εκείνη του άρθρου 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1601, οι δε κάποιες διαφορές στη διατύπωση των παραγράφων 4 και 9 του εν λόγω άρθρου 5 δεν ασκούν επιρροή στην εκτίμηση του βασίμου των τριών προσφυγών.
- 127 Αφετέρου, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 107 της παρούσας απόφασης, υφίσταται πρόδηλος αιτιώδης σύνδεσμος, ως προς τον οποίο τα τρία εν λόγω κράτη μέλη δεν ήταν ευλόγως δυνατόν να πλανώνται, μεταξύ της παράβασης του άρθρου 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1523 και/ή του άρθρου 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 και της παράβασης του άρθρου 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1523 και/ή του άρθρου 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1601.

- 128 Συγκεκριμένα, πρόκειται για συνακόλουθες υποχρεώσεις στο πλαίσιο της διαδικασίας μετεγκατάστασης και, επομένως, εάν δεν τηρηθεί η υποχρέωση που επιβάλλει το άρθρο 5, παράγραφος 2, καθεμίας από τις αποφάσεις αυτές, καθόσον δεν έχουν αναληφθεί δεσμεύσεις μετεγκατάστασης ορισμένου αριθμού αιτούντων διεθνή προστασία, δεν έχουν τηρηθεί ούτε οι υποχρεώσεις που επιβάλλει το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, καθεμίας από τις εν λόγω αποφάσεις με σκοπό την υλοποίηση της μετεγκατάστασης αιτούντων διεθνή προστασία για τους οποίους έχουν αναληφθεί δεσμεύσεις.
- 129 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι τα τρία εν λόγω κράτη μέλη δεν αμφισβητούν την ύπαρξη, στις 23 Αυγούστου 2017 –ημερομηνία λήξης της ταχθείσας με τις αιτιολογημένες γνώμες προθεσμίας–, των εκ μέρους τους παραβάσεων των υποχρεώσεων που υπείχαν από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1523 και/ή από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 και, ως εκ τούτου, πρέπει να θεωρηθεί αποδεδειγμένη η ύπαρξη των παραβάσεων αυτών καθώς και, κατά συνέπεια, η ύπαρξη των παραβάσεων των μεταγενέστερων υποχρεώσεων μετεγκατάστασης που υπείχαν από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1523 και/ή από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης 2015/1601.
- 130 Εξάλλου, οι παραβάσεις αυτές δεν είναι δυνατόν να αμφισβητηθούν, δεδομένου ότι η Επιτροπή, με τις διάφορες μηνιαίες εκθέσεις της σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση, των οποίων τα τρία εν λόγω κράτη μέλη είχαν λάβει γνώση, όπερ δεν αμφισβητείται, παρακολούθησε, μεταξύ άλλων, την πρόοδο των προβλεπόμενων με τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 μετεγκαταστάσεων από την Ελλάδα και την Ιταλία, αναφέροντας, για κάθε κράτος μέλος μετεγκατάστασης, τον αριθμό των αιτούντων διεθνή προστασία για τους οποίους είχαν αναληφθεί δεσμεύσεις μετεγκατάστασης καθώς και τον αριθμό των αιτούντων διεθνή προστασία που πράγματι μετεγκαταστάθηκαν. Οι εκθέσεις αυτές πιστοποιούν το υποστατό των παραβάσεων τις οποίες προβάλλει η Επιτροπή και οι οποίες υπομνήσθηκαν στη σκέψη 125 της παρούσας απόφασης.
- 131 Όσον αφορά την Τσεχική Δημοκρατία, η ύπαρξη της παράβασης που της προσάπτεται προκύπτει επίσης με σαφήνεια από το μνημονευθέν στη σκέψη 31 της παρούσας απόφασης ψήφισμα 439 της 5ης Ιουνίου 2017, με το οποίο το εν λόγω κράτος μέλος αποφάσισε να αναστείλει την εκπλήρωση των υποχρεώσεων τις οποίες είχε αναλάβει κατά τη σύνοδο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στις 25 και 26 Ιουνίου 2015 και οι οποίες εν συνεχεία επικυρώθηκαν κατά τη σύνοδο των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνελθόντων στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 2015 και τέθηκαν σε εφαρμογή με την απόφαση 2015/1523, καθώς και την εκπλήρωση των υποχρεώσεων που υπείχε από την απόφαση 2015/1601.
- 132 Διαπιστώνεται, επομένως, ότι η Επιτροπή απέδειξε το υποστατό των προβαλλόμενων παραβάσεων στις τρεις υπό εξέταση διαδικασίες λόγω παραβάσεως.
- 133 Τούτου δοθέντος, τα τρία εν λόγω κράτη μέλη προβάλλουν μια σειρά επιχειρημάτων τα οποία δικαιολογούν, κατά την άποψή τους, την εκ μέρους τους μη εφαρμογή των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601. Πρόκειται, αφενός, για επιχειρήματα σχετικά με τις ευθύνες των κρατών μελών για την τήρηση της δημόσιας τάξης και τη διαφύλαξη της εσωτερικής ασφάλειας, τα οποία η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Ουγγαρία αντλούν από το άρθρο 72 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, ΣΕΕ, και, αφετέρου, για επιχειρήματα τα οποία η Τσεχική Δημοκρατία αντλεί από την προβαλλόμενη δυσλειτουργία και αναποτελεσματικότητα του μηχανισμού μετεγκατάστασης, όπως αυτός προβλέπεται στις ως άνω αποφάσεις.

Επί των αμυντικών ισχυρισμών τους οποίους η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Ουγγαρία αντλούν από το άρθρο 72 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, ΣΕΕ

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 134 Η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Ουγγαρία υποστηρίζουν κατ' ουσίαν ότι, εν προκειμένω, είχαν το δικαίωμα, δυνάμει του άρθρου 72 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, ΣΕΕ, το οποίο τους επιφυλάσσει την αποκλειστική αρμοδιότητα για την τήρηση της δημόσιας τάξης και τη διαφύλαξη της εσωτερικής ασφάλειας στο πλαίσιο πράξεων εκδιδόμενων στον τομέα του χώρου ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης που προβλέπεται στον τίτλο V της Συνθήκης ΛΕΕ, να μην εκπληρώσουν τις δευτερεύουσες, και επομένως υποδεέστερης ισχύος, έννομες υποχρεώσεις τις οποίες υπείχαν από την απόφαση 2015/1523 και/ή από την απόφαση 2015/1601, πράξεις οι οποίες εκδόθηκαν βάσει του άρθρου 78, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ και εμπίπτουν, ως εκ τούτου, στον εν λόγω τίτλο V.
- 135 Τα ως άνω κράτη μέλη υποστηρίζουν ότι αποφάσισαν, δυνάμει του άρθρου 72 ΣΛΕΕ, να μην εφαρμόσουν την απόφαση 2015/1523 και/ή την απόφαση 2015/1601. Φρονούν ότι, βάσει της εκτίμησής τους σχετικά με τους κινδύνους που θα συνεπαγόταν η τυχόν μετεγκατάσταση στο έδαφος τους εξτρεμιστών και επικίνδυνων ατόμων τα οποία ενδεχομένως θα προέβαιναν σε βίαιες ή ακόμη και τρομοκρατικές πράξεις, ο μηχανισμός μετεγκατάστασης όπως προβλεπόταν στο άρθρο 5 καθεμίας από τις αποφάσεις αυτές και όπως εφαρμοζόταν από τις ελληνικές και τις ιταλικές αρχές δεν τους παρείχε τη δυνατότητα να διασφαλίσουν πλήρως την τήρηση της δημόσιας τάξης και τη διαφύλαξη της εσωτερικής ασφάλειας.
- 136 Συναφώς, τα εν λόγω κράτη μέλη αναφέρονται στα πολυάριθμα προβλήματα που ανέκυψαν κατά την εφαρμογή του μηχανισμού μετεγκατάστασης όσον αφορά, μεταξύ άλλων, τον προσδιορισμό, με επαρκή βεβαιότητα, της ταυτότητας και της καταγωγής των αιτούντων διεθνή προστασία που επρόκειτο να μετεγκατασταθούν, προβλήματα τα οποία επιδεινώθηκαν λόγω της έλλειψης συνεργασίας των ελληνικών και των ιταλικών αρχών στο πλαίσιο της διαδικασίας μετεγκατάστασης, ιδίως λόγω της άρνησης των αρχών αυτών να παράσχουν στους αξιωματικούς συνδέσμους των κρατών μελών μετεγκατάστασης τη δυνατότητα να διεξαγάγουν συνεντεύξεις με τους ενδιαφερόμενους αιτούντες πριν από τη μεταφορά τους.
- 137 Η Δημοκρατία της Πολωνίας εκτιμά, ειδικότερα, ότι το άρθρο 72 ΣΛΕΕ δεν αποτελεί διάταξη βάσει της οποίας μπορεί να αμφισβητηθεί το κύρος πράξης του δικαίου της Ένωσης. Αντιθέτως, πρόκειται για κανόνα παρεμφερή με κανόνα συγκρούσεως βάσει του οποίου τα προνόμια των κρατών μελών όσον αφορά την τήρηση της δημόσιας τάξης και τη διαφύλαξη της εσωτερικής ασφάλειας υπερισχύουν των δευτερευουσών εννόμων υποχρεώσεών τους. Ένα κράτος μέλος μπορεί να επικαλεστεί το άρθρο 72 ΣΛΕΕ προκειμένου να μην εφαρμόσει πράξη εκδοθείσα στο πλαίσιο του τίτλου V της Συνθήκης κάθε φορά που εκτιμά ότι υπάρχει έστω δυνητικός κίνδυνος σχετικά με την τήρηση της δημόσιας τάξης και τη διαφύλαξη της εσωτερικής ασφάλειας, για τις οποίες το ίδιο είναι υπεύθυνο. Συναφώς, τα κράτη μέλη διαθέτουν ευρύτατη διακριτική ευχέρεια και, προκειμένου να μπορούν να επικαλεστούν το άρθρο 72 ΣΛΕΕ, πρέπει να αποδεικνύουν απλώς ότι ο κίνδυνος για την τήρηση της δημόσιας τάξης και τη διαφύλαξη της εσωτερικής ασφάλειας πιθανολογείται.
- 138 Χωρίς να προβάλλει αυτοτελή αμυντικό ισχυρισμό αντλούμενο από το άρθρο 72 ΣΛΕΕ, η Τσεχική Δημοκρατία υποστηρίζει, από την πλευρά της, ότι, δεδομένων των απειλών για τη δημόσια ασφάλεια τις οποίες συνεπάγεται η μετεγκατάσταση ατόμων που πιθανώς συνδέονται με τον θρησκευτικό εξτρεμισμό, πρέπει να διασφαλίζεται ότι κάθε κράτος μέλος μετεγκατάστασης μπορεί να διαφυλάξει την εσωτερική του ασφάλεια. Η διαφύλαξη αυτή, όμως, της εσωτερικής ασφάλειας δεν διασφαλιζόταν, κυρίως λόγω της έλλειψης επαρκών πληροφοριών σχετικά με τα ενδιαφερόμενα άτομα και της

αδυναμίας διεξαγωγής συνεντεύξεων με σκοπό να εξακριβωθεί ότι οι ενδιαφερόμενοι αιτούντες διεθνή προστασία δεν συνιστούσαν απειλή για την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη στο κράτος μέλος μετεγκατάστασης.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 139 Στην Ένωση που βασίζεται στο κράτος δικαίου, οι πράξεις των θεσμικών οργάνων της απολαύουν τεκμηρίου νομιμότητας. Δεδομένου ότι οι αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 είχαν, από την έκδοσή τους, υποχρεωτικό χαρακτήρα για τη Δημοκρατία της Πολωνίας και την Τσεχική Δημοκρατία, τα εν λόγω κράτη μέλη όφειλαν να τηρούν τις ως άνω πράξεις του δικαίου της Ένωσης και να τις εφαρμόζουν καθ' όλη τη διετή ισχύ τους. Το ίδιο ισχύει και για την Ουγγαρία όσον αφορά την απόφαση 2015/1601, πράξη η οποία ήταν υποχρεωτική για το εν λόγω κράτος μέλος από την έκδοσή της και καθ' όλη την διετή ισχύ της (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 27ης Μαρτίου 2019, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-620/16, EU:C:2019:256, σκέψη 85).
- 140 Ο υποχρεωτικός αυτός χαρακτήρας των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601 ουδόλως μεταβάλλεται από το γεγονός ότι η Ουγγαρία και η Σλοβακική Δημοκρατία αμφισβήτησαν τη νομιμότητα της απόφασης 2015/1601 ενώπιον του Δικαστηρίου στο πλαίσιο προσφυγών ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, διαδικασιών στις οποίες παρενέβη η Δημοκρατία της Πολωνίας υπέρ των δύο αυτών κρατών μελών. Εξάλλου, κανένα από τα τελευταία αυτά κράτη μέλη δεν ζήτησε την αναστολή εκτέλεσης της απόφασης 2015/1601 ή τη λήψη προσωρινών μέτρων από το Δικαστήριο δυνάμει των άρθρων 278 και 279 ΣΛΕΕ, οπότε, σύμφωνα με το άρθρο 278 ΣΛΕΕ, οι εν λόγω προσφυγές ακυρώσεως δεν είχαν ανασταλτικό αποτέλεσμα (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 27ης Μαρτίου 2019, Επιτροπή κατά Γερμανίας, C-620/16, EU:C:2019:256, σκέψεις 86 και 87).
- 141 Άλλωστε, με την απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Σλοβακία και Ουγγαρία κατά Συμβουλίου (C-643/15 και C-647/15, EU:C:2017:631), το Δικαστήριο απέρριψε τις ως άνω προσφυγές ακυρώσεως κατά της απόφασης 2015/1601, επιβεβαιώνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο τη νομιμότητα της εν λόγω απόφασης.
- 142 Εν προκειμένω, η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Ουγγαρία, ενώ επισημαίνουν ότι δεν προτίθενται να προβάλουν την έλλειψη νομιμότητας της απόφασης 2015/1523 και/ή της απόφασης 2015/1601 υπό το πρίσμα του άρθρου 72 ΣΛΕΕ, υποστηρίζουν ότι το άρθρο αυτό τους επέτρεπε να μην εφαρμόσουν τις εν λόγω αποφάσεις ή, ενδεχομένως, κάποια από αυτές.
- 143 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, μολονότι εναπόκειται στα κράτη μέλη να λάβουν τα κατάλληλα μέτρα για τη προάσπιση της δημόσιας τάξης στο έδαφός τους καθώς και της εσωτερικής και εξωτερικής τους ασφάλειας, εντούτοις τούτο δεν σημαίνει ότι τα μέτρα αυτά εκφεύγουν πλήρως της εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης. Συγκεκριμένα, όπως έχει αποφανθεί το Δικαστήριο, η Συνθήκη προβλέπει τη δυνατότητα ρητών παρεκκλίσεων σε περίπτωση καταστάσεων ικανών να απειλήσουν τη δημόσια τάξη ή τη δημόσια ασφάλεια μόνο στα άρθρα 36, 45, 52, 65, 72, 346 και 347 ΣΛΕΕ, τα οποία αφορούν εξαιρετικές και σαφώς προσδιορισμένες περιπτώσεις. Δεν μπορεί να συναχθεί από τα άρθρα αυτά η ύπαρξη γενικής και εγγενούς στη Συνθήκη επιφύλαξης που εξαιρεί από το πεδίο εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης όλα τα μέτρα που λαμβάνονται για τη δημόσια τάξη ή τη δημόσια ασφάλεια. Η αναγνώριση της ύπαρξης γενικής επιφύλαξης, εκτός των συγκεκριμένων προϋποθέσεων που θέτουν οι διατάξεις της Συνθήκης, θα μπορούσε να θίξει τον δεσμευτικό χαρακτήρα και την ομοιόμορφη εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης (πρβλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2009, Επιτροπή κατά Δανίας, C-461/05, EU:C:2009:783, σκέψη 51, και της 4ης Μαρτίου 2010, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, C-38/06, EU:C:2010:108, σκέψη 62 και εκεί μνημονεύομενη νομολογία).

- 144 Επιπλέον, η παρέκκλιση που προβλέπεται στο άρθρο 72 ΣΛΕΕ πρέπει να ερμηνεύεται στενά, όπως ισχύει κατά πάγια νομολογία, μεταξύ άλλων, για τις παρεκκλίσεις που προβλέπονται στα άρθρα 346 και 347 ΣΛΕΕ, (πρβλ. αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2009, Επιτροπή κατά Δανίας, C-461/05, EU:C:2009:783, σκέψη 52, και της 4ης Μαρτίου 2010, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, C-38/06, EU:C:2010:108, σκέψη 63).
- 145 Επομένως, το άρθρο 72 ΣΛΕΕ, μολονότι προβλέπει ότι ο τίτλος V της Συνθήκης δεν θίγει την άσκηση των ευθυνών τις οποίες φέρουν τα κράτη μέλη για την τήρηση της δημόσιας τάξης και τη διαφύλαξη της εσωτερικής ασφάλειας, δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι παρέχει στα κράτη μέλη την ευχέρεια να παρεκκλίνουν από τις διατάξεις της Συνθήκης στηριζόμενα απλώς και μόνο στην επίκληση των ευθυνών αυτών (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2009, Επιτροπή κατά Δανίας, C-461/05, EU:C:2009:783, σκέψη 53, και της 4ης Μαρτίου 2010, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, C-38/06, EU:C:2010:108, σκέψη 64).
- 146 Συνεπώς, το περιεχόμενο των απαιτήσεων που αφορούν τη διατήρηση της δημόσιας τάξης ή της εθνικής ασφάλειας δεν μπορεί να καθορίζεται μονομερώς από κάθε κράτος μέλος χωρίς έλεγχο εκ μέρους των θεσμικών οργάνων της Ένωσης [πρβλ. αποφάσεις της 11ης Ιουνίου 2015, Zh. και O., C-554/13, EU:C:2015:377, σκέψη 48, καθώς και της 2ας Μαΐου 2018, K. και H. F. (Δικαίωμα διαμονής και ισχυρισμοί περί εγκλημάτων πολέμου), C-331/16 και C-366/16, EU:C:2018:296, σκέψη 40 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].
- 147 Εναπόκειται στο κράτος μέλος που επικαλείται το άρθρο 72 ΣΛΕΕ να αποδείξει ότι υπάρχει ανάγκη να γίνει χρήση της προβλεπόμενης από το άρθρο αυτό παρέκκλισης προκειμένου να ασκήσει τις ευθύνες του όσον αφορά την τήρηση της δημόσιας τάξης και τη διαφύλαξη της εσωτερικής ασφάλειας (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 15ης Δεκεμβρίου 2009, Επιτροπή κατά Δανίας, C-461/05, EU:C:2009:783, σκέψη 55, και της 4ης Μαρτίου 2010, Επιτροπή κατά Πορτογαλίας, C-38/06, EU:C:2010:108, σκέψη 66).
- 148 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όσον αφορά την απόφαση 2015/1601, το Δικαστήριο, με τις σκέψεις 307 έως 309 της απόφασης της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Σλοβακία και Ουγγαρία κατά Συμβουλίου (C-643/15 και C-647/15, EU:C:2017:631), απέρριψε το επιχείρημα που προέβαλε η Δημοκρατία της Πολωνίας ως παρεμβαίνουσα, κατά το οποίο η απόφαση 2015/1601 είναι αντίθετη προς την αρχή της αναλογικότητας, καθόσον δεν παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να διασφαλίσουν την αποτελεσματική άσκηση των ευθυνών τις οποίες φέρουν για την τήρηση της δημόσιας τάξης και τη διαφύλαξη της εσωτερικής ασφάλειας κατά το άρθρο 72 ΣΛΕΕ.
- 149 Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο διαπίστωσε ότι στην αιτιολογική σκέψη 32 της απόφασης 2015/1601, η οποία εξάλλου είχε διατύπωση πανομοιότυπη με εκείνη της αιτιολογικής σκέψης 26 της απόφασης 2015/1523, εξετίθετο, μεταξύ άλλων, ότι η εθνική ασφάλεια και η δημόσια τάξη έπρεπε να λαμβάνονται υπόψη καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας μετεγκατάστασης, έως ότου εκτελεστεί η μεταφορά του αιτούντος διεθνή προστασία, και ότι, στο πλαίσιο αυτό, επιβαλλόταν πλήρης σεβασμός των θεμελιωδών δικαιωμάτων του αιτούντος διεθνή προστασία, συμπεριλαμβανομένων των κανόνων για την προστασία των δεδομένων (απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Σλοβακία και Ουγγαρία κατά Συμβουλίου, C-643/15 και C-647/15, EU:C:2017:631, σκέψη 307).
- 150 Το Δικαστήριο αναφέρθηκε επίσης στο άρθρο 5 της απόφασης 2015/1601, το οποίο φέρει τον τίτλο «Διαδικασία μετεγκατάστασης» και προβλέπει στην παράγραφο 7, η οποία έχει άλλωστε διατύπωση πανομοιότυπη με εκείνη του άρθρου 5, παράγραφος 7, της απόφασης 2015/1523, ότι τα κράτη μέλη διατηρούν το δικαίωμα να αρνηθούν τη μετεγκατάσταση του αιτούντος διεθνή προστασία μόνον εφόσον συντρέχουν εύλογοι λόγοι ο αιτών να θεωρηθεί κίνδυνος για την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη στο έδαφός τους ή εάν συντρέχουν σοβαροί λόγοι για την εφαρμογή των διατάξεων αποκλεισμού όπως ορίζεται στα άρθρα 12 και 17 της οδηγίας 2011/95 (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Σλοβακία και Ουγγαρία κατά Συμβουλίου, C-643/15 και C-647/15, EU:C:2017:631, σκέψη 308).

- 151 Συναφώς, προστίθεται ότι το άρθρο 5, παράγραφος 4, της απόφασης 2015/1523 και, με πανομοιότυπη διατύπωση, το άρθρο 5, παράγραφος 4, της απόφασης 2015/1601 προβλέπουν ότι το κράτος μέλος μετεγκατάστασης μπορεί να αποφασίσει να μην εγκρίνει τη μετεγκατάσταση αιτούντος διεθνή προστασία ο οποίος έχει υποδειχθεί από την Ελληνική Δημοκρατία ή την Ιταλική Δημοκρατία με σκοπό να μετεγκατασταθεί, μόνον εφόσον συντρέχουν εύλογοι λόγοι κατά την παράγραφο 7 του εν λόγω άρθρου 5, δηλαδή εύλογοι λόγοι ο συγκεκριμένος αιτών να θεωρηθεί κίνδυνος για την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη στο έδαφος του κράτους αυτού.
- 152 Οι λεπτομέρειες του μηχανισμού που προβλέπει το άρθρο 5 καθεμίας από τις αποφάσεις αυτές αντικατοπτρίζουν, εξάλλου, τις υπομνησθείσες στις σκέψεις 143 έως 147 της παρούσας απόφασης αρχές, κατά τις οποίες το άρθρο 72 ΣΛΕΕ, ως διάταξη εισάγουσα παρέκκλιση, πρέπει να ερμηνεύεται στενά και, ως εκ τούτου, δεν παρέχει στα κράτη μέλη την ευχέρεια να παρεκκλίνουν από διατάξεις του δικαίου της Ένωσης στηριζόμενα απλώς και μόνο στην επίκληση των συμφερόντων που συνδέονται με την τήρηση της δημόσιας τάξης και τη διαφύλαξη της εσωτερικής ασφάλειας, αλλά τους επιβάλλει να αποδεικνύουν την ανάγκη να κάνουν χρήση της προβλεπόμενης από το άρθρο αυτό παρέκκλισης προκειμένου να ασκήσουν τις ευθύνες τους συναφώς.
- 153 Επομένως, διαπιστώνεται ότι το Συμβούλιο έλαβε δεόντως υπόψη, κατά την έκδοση των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601, την άσκηση των ευθυνών που φέρουν τα κράτη μέλη βάσει του άρθρου 72 ΣΛΕΕ, καθόσον προέβλεψε για την άσκηση αυτή, όσον αφορά τα δύο στάδια της διαδικασίας μετεγκατάστασης τα οποία ακολουθούν το στάδιο της ανάληψης δεσμεύσεων, τις ειδικές προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 5, παράγραφοι 4 και 7, καθεμίας από τις αποφάσεις αυτές.
- 154 Συναφώς, όσον αφορά τους «σοβαρούς λόγους» για την εφαρμογή των διατάξεων «αποκλεισμού» που περιλαμβάνονται στα άρθρα 12 και 17 της οδηγίας 2011/95, λόγους οι οποίοι, σύμφωνα με το άρθρο 5, παράγραφος 7, καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601, επέτρεπαν στα κράτη μέλη να αρνηθούν τη μετεγκατάσταση αιτούντος διεθνή προστασία, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι η αρμόδια αρχή του οικείου κράτους μέλους μπορεί επικαλεστεί τον λόγο αποκλεισμού που προβλέπεται στο άρθρο 12, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2011/95 και στο άρθρο 17, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας αυτής, τα οποία αφορούν τη διάπραξη «σοβαρού εγκλήματος» από τον αιτούντα διεθνή προστασία, μόνον αφού προβεί, για κάθε περίπτωση ατομικά, σε εκτίμηση των συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών των οποίων έχει λάβει γνώση, προκειμένου να κρίνει αν συντρέχουν σοβαροί λόγοι να θεωρηθεί ότι οι πράξεις που τέλεσε ο ενδιαφερόμενος, ο οποίος πληροί κατά τα λοιπά τα κριτήρια υπαγωγής στο ζητούμενο καθεστώς, εμπίπτουν στον συγκεκριμένο λόγο αποκλεισμού, για τη δε εκτίμηση της σοβαρότητας του επίμαχου αδικήματος απαιτείται πλήρης εξέταση όλων των ιδιαίτερων περιστάσεων της συγκεκριμένης περίπτωσης (απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, σκέψεις 48, 55 και 58).
- 155 Επιπλέον, το Δικαστήριο έχει επισημάνει ότι, μολονότι οι λόγοι αποκλεισμού που προβλέπονται στα άρθρα 12 και 17 της οδηγίας 2011/95 βασίζονται αμφότεροι στην έννοια του «σοβαρού εγκλήματος», το πεδίο εφαρμογής του προβλεπόμενου στο άρθρο 17, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 2011/95 λόγου αποκλεισμού από το καθεστώς επικουρικής προστασίας είναι εντούτοις ευρύτερο από εκείνο του λόγου αποκλεισμού από το καθεστώς του πρόσφυγα ο οποίος προβλέπεται στο άρθρο 1, παράγραφος ΣΤ, στοιχείο β', της Σύμβασης της Γενεύης και στο άρθρο 12, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2011/95. Συγκεκριμένα, ενώ ο λόγος αποκλεισμού από το καθεστώς του πρόσφυγα που προβλέπει η τελευταία αυτή διάταξη αφορά σοβαρό μη πολιτικό έγκλημα το οποίο διαπράχθηκε εκτός της χώρας ασύλου προτού ο ενδιαφερόμενος γίνει δεκτός ως πρόσφυγας, ο προβλεπόμενος στο άρθρο 17, παράγραφος 1, στοιχείο β', της οδηγίας 2011/95 λόγος αποκλεισμού από την επικουρική προστασία αφορά εν γένει σοβαρό έγκλημα, και επομένως χωρίς γεωγραφικό ή χρονικό περιορισμό ή περιορισμό ανάλογα με τη φύση του εγκλήματος (απόφαση της 13ης Σεπτεμβρίου 2018, Ahmed, C-369/17, EU:C:2018:713, σκέψεις 46 και 47).

- 156 Όσον αφορά τους λεγόμενους «εύλογους» λόγους για να θεωρηθεί ότι ο αιτών διεθνή προστασία συνιστά «κίνδυνο για την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη» στο έδαφος του οικείου κράτους μέλους μετεγκατάστασης, οι οποίοι επιτρέπουν στο κράτος αυτό, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 4, καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601, να μην εγκρίνει τη μετεγκατάσταση αιτούντος διεθνή προστασία ο οποίος έχει υποδειχθεί από την Ελληνική Δημοκρατία ή την Ιταλική Δημοκρατία και, δυνάμει του άρθρου 5, παράγραφος 7, καθεμίας από τις αποφάσεις αυτές, να αρνηθεί τη μετεγκατάσταση αιτούντος διεθνή προστασία, οι λόγοι αυτοί, δεδομένου ότι πρέπει να είναι «εύλογοι», και όχι «σοβαροί», και δεν αφορούν κατ' ανάγκην σοβαρό έγκλημα που έχει ήδη διαπραχθεί ή σοβαρό μη πολιτικό έγκλημα που διαπράχθηκε εκτός της χώρας ασύλου προτού ο ενδιαφερόμενος γίνει δεκτός ως πρόσφυγας, αλλά απαιτούν απλώς να αποδεικνύεται η ύπαρξη «κινδύνου για την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη», αφήνουν σαφώς ευρύτερη διακριτική ευχέρεια στα κράτη μέλη μετεγκατάστασης απ' ό,τι οι σοβαροί λόγοι για την εφαρμογή των διατάξεων αποκλεισμού που περιλαμβάνονται στα άρθρα 12 και 17 της οδηγίας 2011/95.
- 157 Εξάλλου, επισημαίνεται ότι το γράμμα του άρθρου 5, παράγραφοι 4 και 7, καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 διαφέρει, μεταξύ άλλων, από εκείνο του άρθρου 27, παράγραφος 2, της οδηγίας 2004/38/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 29ης Απριλίου 2004, σχετικά με το δικαίωμα των πολιτών της Ένωσης και των μελών των οικογενειών τους να κυκλοφορούν και να διαμένουν ελεύθερα στην επικράτεια των κρατών μελών, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 και την κατάργηση των οδηγιών 64/221/ΕΟΚ, 68/360/ΕΟΚ, 72/194/ΕΟΚ, 73/148/ΕΟΚ, 75/34/ΕΟΚ, 75/35/ΕΟΚ, 90/364/ΕΟΚ, 90/365/ΕΟΚ και 93/96/ΕΟΚ (ΕΕ 2004, L 158, σ. 77, και διορθωτικό ΕΕ 2004, L 229, σ. 35), το οποίο ορίζει ότι η προσωπική συμπεριφορά του συγκεκριμένου ατόμου πρέπει να συνιστά «πραγματική, ενεστώσα και αρκούντως σοβαρή απειλή, στρεφόμενη κατά θεμελιώδους συμφέροντος της κοινωνίας» του οικείου κράτους μέλους. Συνεπώς, η έννοια του «κινδύνου για την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη» κατά τις προαναφερθείσες διατάξεις των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601 πρέπει να ερμηνεύεται ευρύτερα απ' ό,τι ερμηνεύεται στη νομολογία που αφορά τα πρόσωπα τα οποία απολαύουν του δικαιώματος ελεύθερης κυκλοφορίας. Η έννοια αυτή μπορεί, μεταξύ άλλων, να περιλαμβάνει δυνητικές απειλές για την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη [βλ., κατ' αναλογίαν, αποφάσεις της 4ης Απριλίου 2017, Fahimian, C-544/15, EU:C:2017:255, σκέψη 40, καθώς και της 12ης Δεκεμβρίου 2019, E.P. (Απειλή για τη δημόσια τάξη), C-380/18, EU:C:2019:1071, σκέψεις 29 και 32].
- 158 Επομένως, πρέπει να αναγνωρίζεται ευρεία διακριτική ευχέρεια στις αρμόδιες αρχές των κρατών μελών μετεγκατάστασης όταν αυτές κρίνουν αν υπήκοος τρίτης χώρας ο οποίος καλείται να μετεγκατασταθεί συνιστά κίνδυνο για την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη στο έδαφός τους [βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2019, E.P. (Απειλή για τη δημόσια τάξη), C-380/18, EU:C:2019:1071, σκέψη 37].
- 159 Πάντως, οι εύλογοι λόγοι για να θεωρηθεί ο αιτών διεθνή προστασία ως κίνδυνος για την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη, όπως ακριβώς και οι σοβαροί λόγοι για την εφαρμογή των διατάξεων αποκλεισμού που περιλαμβάνονται στα άρθρα 12 και 17 της οδηγίας 2011/95, μπορούν να προβληθούν από τις αρχές του κράτους μέλους μετεγκατάστασης μόνον εφόσον υφίστανται συγκλίνοντα, αντικειμενικά και συγκεκριμένα στοιχεία βάσει των οποίων δημιουργούνται υπόνοιες ότι ο εν λόγω αιτών συνιστά τέτοιο ενεστώτα ή δυνητικό κίνδυνο [βλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2019, E.P. (Απειλή για τη δημόσια τάξη), C-380/18, EU:C:2019:1071, σκέψη 49] και μόνον αφού οι αρχές αυτές προβούν, για κάθε αιτούντα που προτείνεται για μετεγκατάσταση, σε εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών των οποίων έχουν λάβει γνώση, προκειμένου να κρίνουν αν, κατόπιν σφαιρικής εξέτασης όλων των ιδιαίτερων περιστάσεων της συγκεκριμένης περίπτωσης, συντρέχουν τέτοιοι εύλογοι λόγοι.
- 160 Επομένως, το σύστημα που προέβλεπε, στο πλαίσιο της διαδικασίας μετεγκατάστασης, το άρθρο 5, παράγραφοι 4 και 7, καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 επέτρεπε στις αρμόδιες αρχές του κράτους μέλους μετεγκατάστασης να επικαλεστούν σοβαρούς ή εύλογους λόγους σχετικούς με τη διατήρηση της εθνικής ασφάλειας ή της δημόσιας τάξης στο έδαφός τους μόνο μετά από κατά

- περίπτωση εξέταση του ενεστώτος ή δυνητικού κινδύνου τον οποίο ο συγκεκριμένος αιτών διεθνή προστασία συνιστούσε για τα συμφέροντα αυτά. Ως εκ τούτου, όπως επισήμανε, κατ' ουσίαν, και η γενική εισαγγελέας στο σημείο 223 των προτάσεών της, το εν λόγω σύστημα δεν επέτρεπε, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, στα κράτη μέλη να επικαλεστούν με τρόπο απόλυτο, αποκλειστικά για λόγους γενικής πρόληψης και χωρίς να υπάρχει άμεση σχέση με συγκεκριμένη περίπτωση, το άρθρο 72 ΣΛΕΕ για να δικαιολογήσουν τυχόν αναστολή ή ακόμη και διακοπή της εφαρμογής των υποχρεώσεων που υπείχαν από την απόφαση 2015/1523 και/ή την απόφαση 2015/1601.
- 161 Τούτο εξηγεί τον λόγο για τον οποίο το άρθρο 5, παράγραφος 2, καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601, το οποίο αφορούσε το πρώτο στάδιο της διαδικασίας μετεγκατάστασης και καθιέρωνε την υποχρέωση των κρατών μελών μετεγκατάστασης να υποδεικνύουν, τουλάχιστον ανά τρίμηνο, τον αριθμό των αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούσαν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός τους, προσέδιδε ανεπιφύλακτο χαρακτήρα στην υποχρέωση αυτή και δεν προέβλεπε τη δυνατότητα των εν λόγω κρατών μελών να επικαλεστούν την ύπαρξη κινδύνου για την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη στο έδαφός τους προκειμένου να δικαιολογήσουν τη μη εφαρμογή της ως άνω διάταξης. Συγκεκριμένα, δεδομένου ότι, στο αρχικό αυτό στάδιο της διαδικασίας, δεν είχαν προσδιοριστεί οι αιτούντες που επρόκειτο να μετεγκατασταθούν στο οικείο κράτος μέλος ήταν αδύνατη οποιαδήποτε εξατομικευμένη εκτίμηση του κινδύνου που θα μπορούσαν να συνιστούν οι αιτούντες αυτοί για τη δημόσια τάξη ή την εθνική ασφάλεια του εν λόγω κράτους μέλους.
- 162 Όσον αφορά επίσης τις δυσχέρειες τις οποίες η Δημοκρατία της Πολωνίας υποστηρίζει ότι αντιμετώπισε σχετικά με την προάσπιση της εθνικής ασφάλειας ή της δημόσιας τάξης κατά τα στάδια της διαδικασίας μετεγκατάστασης που ακολούθησαν την εκ μέρους της ανάληψη δεσμεύσεων στις 16 Δεκεμβρίου 2016, παρατηρείται ότι οι δυσχέρειες αυτές αφορούν την αρχή της διετούς ισχύος των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601.
- 163 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, όπως υπομνήσθηκε στη σκέψη 95 της παρούσας απόφασης, η μετεγκατάσταση σημαντικού αριθμού ατόμων όπως αυτή που προβλέπεται στις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 είναι διαδικασία καινοφανής και συγχρόνως περίπλοκη, η οποία απαιτεί ορισμένο χρόνο για να προετοιμαστεί και να τεθεί σε εφαρμογή, ιδίως σε επίπεδο συντονισμού των διοικητικών αρχών των κρατών μελών, πριν αρχίσει να αναπτύσσει απτά αποτελέσματα.
- 164 Επιπλέον, εάν, όπως υποστηρίζουν η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Τσεχική Δημοκρατία, ο μηχανισμός που προβλέπεται στο άρθρο 5, παράγραφοι 4 και 7, καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 ήταν αναποτελεσματικός λόγω, μεταξύ άλλων, έλλειψης συνεργασίας εκ μέρους των ιταλικών αρχών, δεν προκύπτει ότι τέτοιες πρακτικής φύσεως δυσχέρειες ήταν εγγενείς στον εν λόγω μηχανισμό και έπρεπε, εφόσον ανέκυπταν, να αντιμετωπίζονται στο πλαίσιο του πνεύματος συνεργασίας και αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των αρχών των κρατών μελών προς στήριξη των οποίων διενεργήθηκε η μετεγκατάσταση και των αρχών των κρατών μελών μετεγκατάστασης, πνεύματος το οποίο έπρεπε να διέπει την εφαρμογή της διαδικασίας μετεγκατάστασης που προβλεπόταν στο άρθρο 5 καθεμίας από τις αποφάσεις αυτές (πρβλ. απόφαση της 6ης Σεπτεμβρίου 2017, Σλοβακία και Ουγγαρία κατά Συμβουλίου, C-643/15 και C-647/15, EU:C:2017:631, σκέψη 309).
- 165 Συναφώς, παρατηρείται ότι από τις εκθέσεις σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση συνάγεται ότι, μολονότι στην αρχή του χρόνου ισχύος των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601 ο αριθμός των αιτούντων διεθνή προστασία που πράγματι μετεγκαταστάθηκαν ήταν σχετικά χαμηλός διότι, μεταξύ άλλων, ορισμένα κράτη μέλη αρνούσαν, σε σημαντικό αριθμό περιπτώσεων, να προβούν σε μετεγκατάσταση αιτούντων διεθνή προστασία που είχαν προσδιοριστεί από την Ελληνική Δημοκρατία ή την Ιταλική Δημοκρατία, προβάλλοντας ιδίως ότι οι αιτούντες αυτοί θα συνιστούσαν κίνδυνο για τη δημόσια τάξη ή την ασφάλειά τους, το πρόβλημα αυτό κατέστη σταδιακά λιγότερο σημαντικό και ο ρυθμός των πραγματοποιούμενων μετεγκαταστάσεων εντατικοποιήθηκε.

- 166 Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από την όγδοη, την ενδέκατη και τη δωδέκατη έκθεση σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση, τα κράτη μέλη μετεγκατάστασης ήταν σε θέση να διενεργήσουν, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, συμπληρωματικούς ή ακόμη και συστηματικούς ελέγχους ασφαλείας, μεταξύ άλλων μέσω συνεντεύξεων, και, όσον αφορά τις μετεγκαταστάσεις από την Ιταλία, είχαν τη δυνατότητα, από την 1η Δεκεμβρίου 2016, να ζητήσουν τη συνδρομή του Οργανισμού της Ευρωπαϊκής Ένωσης για τη Συνεργασία στον Τομέα της Επιβολής του Νόμου (Ευρωπόλ) για τη διεξαγωγή των συνεντεύξεων αυτών, προκειμένου να αποφευχθεί τυχόν συνέχιση της αδικαιολόγητης επιβράδυνσης της διαδικασίας μετεγκατάστασης λόγω των ως άνω ελέγχων.
- 167 Επιπλέον, όσον αφορά τις μετεγκαταστάσεις από την Ελλάδα, τα κράτη μέλη μετεγκατάστασης είχαν τη δυνατότητα, ήδη από την έναρξη ισχύος των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601, να απαιτήσουν να διεξαχθούν συνεντεύξεις ασφαλείας από αξιωματικούς της δικής τους αστυνομίας πριν από τη μετεγκατάσταση.
- 168 Τα μέτρα αυτά προσετίθεντο στο σύστημα που προβλεπόταν ήδη στο άρθρο 5 καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 για την εξασφάλιση του προσδιορισμού των ενδιαφερόμενων ατόμων, ιδίως στις παραγράφους 5 και 11 του άρθρου αυτού, οι οποίες επέβαλλαν τη λήψη των δακτυλικών αποτυπωμάτων πριν και μετά τη μεταφορά των εν λόγω ατόμων καθώς και τη διαβίβαση τους στο κεντρικό σύστημα Eurodac.
- 169 Επομένως, η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Ουγγαρία δεν μπορούν να στηριχθούν στο άρθρο 72 ΣΛΕΕ για να δικαιολογήσουν την άρνησή τους να εφαρμόσουν το σύνολο των υποχρεώσεων μετεγκατάστασης που υπείχαν από το άρθρο 5, παράγραφοι 2 και 4 έως 11, της απόφασης 2015/1523 και/ή από το άρθρο 5, παράγραφοι 2 και 4 έως 11, της απόφασης 2015/1601.
- 170 Όπως επίσης επισήμανε, κατ' ουσίαν, η γενική εισαγγελέας στα σημεία 226 και 227 των προτάσεών της, τα επιχειρήματα που αντλούνται από το άρθρο 72 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, ΣΕΕ, δεν είναι ικανά να αναιρέσουν το συμπέρασμα αυτό. Πράγματι, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι η αποτελεσματική διαφύλαξη των ουσιωδών κρατικών λειτουργιών για τις οποίες κάνει λόγο η τελευταία αυτή διάταξη, όπως η προστασία της εθνικής ασφάλειας, μπορούσε να διασφαλιστεί μόνο με τη μη εφαρμογή των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601.
- 171 Αντιθέτως, ο μηχανισμός που προβλεπόταν στο άρθρο 5, παράγραφοι 4 και 7, καθεμίας από τις εν λόγω αποφάσεις, ακόμη και κατά τη συγκεκριμένη εφαρμογή του όπως αυτή εξελίχθηκε στην πράξη κατά τη διάρκεια του χρόνου ισχύος των αποφάσεων, παρείχε στα κράτη μέλη μετεγκατάστασης πραγματικές δυνατότητες για την προστασία των σχετικών με τη δημόσια τάξη και την εσωτερική ασφάλεια συμφερόντων τους στο πλαίσιο της εξέτασης της ατομικής κατάστασης κάθε αιτούντος διεθνή προστασία που προτεινόταν για μετεγκατάσταση, χωρίς ωστόσο να θίγει τον σκοπό των ως άνω αποφάσεων, ο οποίος συνίστατο στην εξασφάλιση της αποτελεσματικής και ταχείας μετεγκατάστασης σημαντικού αριθμού αιτούντων που είχαν σαφώς ανάγκη διεθνούς προστασίας, προκειμένου να αμβλυνθεί η έντονη πίεση που ασκούσαν στο ελληνικό και το ιταλικό σύστημα ασύλου.
- 172 Συνεπώς, οι αμυντικοί ισχυρισμοί τους οποίους η Δημοκρατία της Πολωνίας και η Ουγγαρία αντλούν από το άρθρο 72 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το άρθρο 4, παράγραφος 2, ΣΕΕ, πρέπει να απορριφθούν.

Επί του αμυντικού ισχυρισμού τον οποίο η Τσεχική Δημοκρατία αντλεί από τη δυσλειτουργία και την έλλειψη αποτελεσματικότητας που ενείχε, κατ' αυτήν, ο προβλεπόμενος στις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 μηχανισμός μετεγκατάστασης κατά τη συγκεκριμένη εφαρμογή του

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 173 Η Τσεχική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι η απόφασή της να μην εφαρμόσει τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 δικαιολογούνται από το γεγονός ότι, κατά τη συγκεκριμένη εφαρμογή του, ο μηχανισμός μετεγκατάστασης, όπως προβλεπόταν στις αποφάσεις αυτές, ήταν σε μεγάλο βαθμό δυσλειτουργικός και αναποτελεσματικός, μεταξύ άλλων λόγω της συστηματικής έλλειψης συνεργασίας εκ μέρους των ελληνικών και των ιταλικών αρχών ή λόγω του ότι, εν τοις πράγμασι, δεν υπήρχαν στην Ελλάδα ή την Ιταλία, κατά τον χρόνο ανάληψης δεσμεύσεων μετεγκατάστασης, αιτούντες διεθνή προστασία που ήταν δυνατό να μετεγκατασταθούν, πράγμα το οποίο καθίσταται εμφανές από την περιορισμένη επιτυχία του μηχανισμού αυτού όσον αφορά τον συνολικό αριθμό των όντως πραγματοποιηθεισών μετεγκαταστάσεων.
- 174 Κατά την Τσεχική Δημοκρατία, δεδομένων των απειλών για τη δημόσια ασφάλεια τις οποίες συνεπάγεται η μετεγκατάσταση ατόμων που πιθανώς συνδέονται με τον θρησκευτικό εξτρεμισμό, πρέπει να διασφαλίζεται ότι κάθε κράτος μέλος μετεγκατάστασης μπορεί να προστατευθεί σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, ΣΕΕ και, ειδικότερα, σύμφωνα με το άρθρο 72 ΣΛΕΕ. Η αρχή αυτή αντικατοπτρίζεται επίσης στο άρθρο 5, παράγραφος 7, καθεμίας από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601. Κατά τη συγκεκριμένη, όμως, εφαρμογή του μηχανισμού μετεγκατάστασης, δεν διασφαλίστηκε η ως άνω προστασία της δημόσιας ασφάλειας, μεταξύ άλλων λόγω της έλλειψης επαρκών πληροφοριών σχετικά με τα ενδιαφερόμενα άτομα και της αδυναμίας διεξαγωγής συνεντεύξεων ασφαλείας, μολονότι επρόκειτο για απαραίτητες προϋποθέσεις προκειμένου να εξακριβωθεί ότι τα άτομα αυτά δεν συνιστούσαν απειλή για την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη στο κράτος μέλος μετεγκατάστασης.
- 175 Από τα ανωτέρω συνάγεται, κατά την Τσεχική Δημοκρατία, ότι η ανάληψη δεσμεύσεων μετεγκατάστασης βάσει του άρθρου 5, παράγραφος 2, καθεμίας από τις αποφάσεις αυτές ήταν απλώς μια αμιγώς τυπική διαδικασία με την οποία δεν επετεύχθη ο σκοπός της υλοποίησης της μετεγκατάστασης τον οποίο επιδίωκαν οι εν λόγω αποφάσεις.
- 176 Ως εκ τούτου, η Τσεχική Δημοκρατία προτίμησε να επικεντρώσει τις προσπάθειές της σε μέτρα στήριξης αποτελεσματικότερα από τα μέτρα μετεγκατάστασης, παρέχοντας, τόσο σε διμερές επίπεδο όσο και στο πλαίσιο της Ένωσης, χρηματοδοτική ή τεχνική συνδρομή ή συνδρομή σε προσωπικό στις πλέον πληττόμενες τρίτες χώρες και στα κράτη μέλη τα οποία βρίσκονταν στην πρώτη γραμμή της μαζικής εισροής προσώπων που είχαν σαφώς ανάγκη διεθνούς προστασίας.
- 177 Η Επιτροπή αντικρούει τα ως άνω επιχειρήματα.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 178 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι, όπως εκτέθηκε στη σκέψη 31 της παρούσας απόφασης, στις 5 Ιουνίου 2017 η Τσεχική Δημοκρατία εξέδωσε το ψήφισμα 439, με το οποίο το εν λόγω κράτος μέλος αποφάσισε να αναστείλει την εκπλήρωση των υποχρεώσεών του οι οποίες είχαν αναληφθεί κατά τη σύνοδο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στις 25 και 26 Ιουνίου 2015 και οι οποίες εν συνεχεία έλαβαν τυπική μορφή κατά τη σύνοδο των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών, συνελθόντων στο πλαίσιο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 2015 και τέθηκαν σε εφαρμογή με την απόφαση 2015/1523, καθώς και την εκπλήρωση των υποχρεώσεών του που απέρρεαν από την απόφαση 2015/1601 «δεδομένης της σημαντικής επιδείνωσης της κατάστασης όσον αφορά την ασφάλεια εντός της Ένωσης [...] και λαμβανομένης υπόψη της πρόδηλης

δυσλειτουργίας του συστήματος μετεγκατάστασης». Δεν αμφισβητείται ότι σε κανένα μεταγενέστερο χρονικό σημείο κατά τη διάρκεια των αντίστοιχων χρόνων ισχύος των εν λόγω αποφάσεων η Τσεχική Δημοκρατία δεν ήρε την αναστολή αυτή.

- 179 Εν προκειμένω, στο πλαίσιο της άμυνάς της κατά τη διαδικασία λόγω παραβάσεως που την αφορά, η Τσεχική Δημοκρατία στηρίζεται σε εκτιμήσεις σχετικές με τη δυσλειτουργία ή την έλλειψη αποτελεσματικότητας τις οποίες υποστηρίζει ότι ενείχε, κατά τη συγκεκριμένη εφαρμογή του, ο προβλεπόμενος στις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 μηχανισμός μετεγκατάστασης, συμπεριλαμβανομένου του ειδικού μηχανισμού του άρθρου 5, παράγραφοι 4 και 7, καθεμίας από τις αποφάσεις αυτές, ο οποίος είχε ως σκοπό να παράσχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να προστατεύσουν την εθνική ασφάλεια ή τη δημόσια τάξη στο έδαφός τους στο πλαίσιο της διαδικασίας μετεγκατάστασης, προκειμένου να αιτιολογήσει την απόφασή της να μην εκπληρώσει τις υποχρεώσεις μετεγκατάστασης που υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφοι 2 και 4 έως 11, καθεμίας από τις ως άνω αποφάσεις.
- 180 Συναφώς, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι ένα κράτος μέλος δύναται να στηριχθεί, χωρίς εξάλλου να επικαλεσθεί, προς τούτο, νομική βάση προβλεπόμενη από τις Συνθήκες, στη μονομερή εκτίμησή του σχετικά με την προβαλλόμενη έλλειψη αποτελεσματικότητας ή ακόμη και την υποτιθέμενη δυσλειτουργία του μηχανισμού μετεγκατάστασης που θέσπισαν οι αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601, ιδίως όσον αφορά την τήρηση της δημόσιας τάξης και τη διαφύλαξη της εσωτερικής ασφάλειας, προκειμένου να απαλλαγεί από κάθε υποχρέωση μετεγκατάστασης που υπέχει από τις πράξεις αυτές, διότι διαφορετικά θα ήταν δυνατό να υπονομευθεί ο εγγενής στις εν λόγω πράξεις σκοπός της αλληλεγγύης καθώς και ο υποχρεωτικός χαρακτήρας των πράξεων αυτών.
- 181 Πρέπει επίσης να υπομνησθεί ότι, όπως τονίστηκε στη σκέψη 80 της παρούσας απόφασης, τα βάρη που απορρέουν από τα προβλεπόμενα με τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 προσωρινά μέτρα, δεδομένου ότι τα μέτρα αυτά θεσπίστηκαν βάσει του άρθρου 78, παράγραφος 3, ΣΛΕΕ με σκοπό να παρασχεθεί στήριξη στην Ελληνική Δημοκρατία και την Ιταλική Δημοκρατία για να αντιμετωπίσουν καλύτερα την επείγουσα κατάσταση που προκλήθηκε από την αιφνίδια εισροή υπηκόων τρίτων χωρών στο έδαφός τους, πρέπει, καταρχήν, να κατανέμονται μεταξύ όλων των άλλων κρατών μελών, σύμφωνα με την αρχή της αλληλεγγύης και της δίκαιης κατανομής ευθυνών μεταξύ των κρατών μελών, αρχή η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 80 ΣΛΕΕ, διέπει την πολιτική της Ένωσης στον τομέα του ασύλου.
- 182 Επιπλέον, δεν προκύπτει ότι οι πρακτικής φύσεως δυσχέρειες κατά την εφαρμογή των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601, τις οποίες επικαλείται η Τσεχική Δημοκρατία, ήταν εγγενείς στον μηχανισμό μετεγκατάστασης που προέβλεπαν οι αποφάσεις αυτές ούτε, εξάλλου, στον ειδικό μηχανισμό του άρθρου 5, παράγραφοι 4 και 7, καθεμίας από τις εν λόγω αποφάσεις και έπρεπε, σύμφωνα με τα όσα υπομνήσθηκαν στη σκέψη 164 της παρούσας απόφασης, να αντιμετωπίζονται, εφόσον ανέκυπταν, στο πλαίσιο του πνεύματος συνεργασίας και αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ των αρχών των κρατών μελών προς στήριξη των οποίων διενεργήθηκε η μετεγκατάσταση και των αρχών των κρατών μελών μετεγκατάστασης, πνεύματος το οποίο πρέπει να διέπει την εφαρμογή της διαδικασίας μετεγκατάστασης που προβλέπεται στο άρθρο 5 καθεμίας από τις εν λόγω αποφάσεις.
- 183 Ειδικότερα, η υποτιθέμενη αναποτελεσματικότητα ή δυσλειτουργία του μηχανισμού μετεγκατάστασης δεν εμπόδιζε άλλα κράτη μέλη να αναλαμβάνουν, σε τακτά χρονικά διαστήματα, δεσμεύσεις μετεγκατάστασης και να προβαίνουν πράγματι σε μετεγκαταστάσεις αιτούντων διεθνή προστασία καθ' όλη τη διάρκεια των αντίστοιχων χρόνων ισχύος των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601 και, ακόμη περισσότερο, προς το τέλος τους, ανταποκρινόμενα στην πρόσκληση που απηύθυνε η Επιτροπή με τις μηνιαίες εκθέσεις της σχετικά με τη μετεγκατάσταση και την επανεγκατάσταση προκειμένου να εντατικοποιηθεί ο ρυθμός των μετεγκαταστάσεων πριν από τη λήξη της ισχύος των εν λόγω αποφάσεων.

- 184 Εξάλλου, ορισμένα από τα πρακτικά προβλήματα που έθεσε η Τσεχική Δημοκρατία οφείλονται στο γεγονός ότι, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 95 και 163 της παρούσας απόφασης, η μετεγκατάσταση σημαντικού αριθμού ατόμων όπως αυτή που προβλέπεται στις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 είναι διαδικασία καινοφανής και συγχρόνως περίπλοκη, η οποία απαιτεί ορισμένο χρόνο για να προετοιμαστεί και να τεθεί σε εφαρμογή, ιδίως σε επίπεδο συντονισμού των διοικητικών αρχών των κρατών μελών, πριν αρχίσει να αναπτύσσει απτά αποτελέσματα.
- 185 Συναφώς, υπενθυμίζεται επίσης ότι, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 166 της παρούσας απόφασης, κατά τη διάρκεια του χρόνου ισχύος των αποφάσεων 2015/1523 και 2015/1601 έγιναν ορισμένες προσαρμογές στη διαδικασία μετεγκατάστασης προκειμένου να επιλυθούν ιδίως τα πρακτικής φύσεως προβλήματα που ανέφερε η Τσεχική Δημοκρατία. Στις προσαρμογές αυτές περιλαμβάνονταν, μεταξύ άλλων, η δυνατότητα των κρατών μελών μετεγκατάστασης να διενεργούν συμπληρωματικούς ελέγχους ασφαλείας στην Ελλάδα ή την Ιταλία πριν από τη μετεγκατάσταση των αιτούντων διεθνή προστασία καθώς και η δυνατότητά τους, η οποία παρέχόταν από την 1η Δεκεμβρίου 2016, να ζητούν τη συνδρομή της Ευρώπης για τη διενέργεια των συμπληρωματικών αυτών ελέγχων ασφαλείας στην Ιταλία.
- 186 Τέλος, πρέπει επίσης να απορριφθεί το επιχειρήμα της Τσεχικής Δημοκρατίας κατά το οποίο το εν λόγω κράτος μέλος προτίμησε να στηρίξει την Ελληνική Δημοκρατία και την Ιταλική Δημοκρατία ως κράτη μέλη της πρώτης γραμμής καθώς και ορισμένες τρίτες χώρες παρέχοντας άλλου είδους συνδρομή πλην της πραγματοποίησης μετεγκαταστάσεων.
- 187 Πράγματι, δεδομένου ότι, από τη στιγμή της έκδοσής τους και κατά τη διάρκεια του χρόνου ισχύος τους, οι αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 ήταν υποχρεωτικές για την Τσεχική Δημοκρατία, το εν λόγω κράτος μέλος όφειλε να συμμορφώνεται με τις υποχρεώσεις μετεγκατάστασης που επέβαλλαν οι αποφάσεις αυτές ανεξάρτητα από την παροχή άλλων μορφών συνδρομής προς την Ελληνική Δημοκρατία και την Ιταλική Δημοκρατία, ακόμη και αν η εν λόγω συνδρομή αποσκοπούσε επίσης στην άμβλυνση της πίεσης που ασκούσαν στα συστήματα ασύλου των δύο αυτών κρατών μελών της πρώτης γραμμής. Επισημαίνεται, κατά τα λοιπά, ότι η παροχή ορισμένων μορφών συνδρομής επιβαλλόταν εξάλλου από τις ως άνω αποφάσεις ή από άλλες πράξεις εκδοθείσες σε επίπεδο Ένωσης. Η συνδρομή αυτή δεν μπορούσε σε καμία περίπτωση να υποκαταστήσει την εφαρμογή των υποχρεώσεων που απέρρεαν από τις αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601.
- 188 Επομένως, ο αμυντικός ισχυρισμός τον οποίο η Τσεχική Δημοκρατία αντλεί από την υποτιθέμενη δυσλειτουργία και την προβαλλόμενη έλλειψη αποτελεσματικότητας του μηχανισμού μετεγκατάστασης που προέβλεπαν οι αποφάσεις 2015/1523 και 2015/1601 πρέπει να απορριφθεί.
- 189 Κατόπιν όλων των ανωτέρω σκέψεων, διαπιστώνεται ότι:
- η Δημοκρατία της Πολωνίας, μη υποδεικνύοντας σε τακτά χρονικά διαστήματα, και οπωσδήποτε ανά τρίμηνο, τον προσηκόντα αριθμό αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούσαν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός της, παρέβη, από τις 16 Μαρτίου 2016, τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1523 και από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 καθώς και, κατά συνέπεια, τις μεταγενέστερες υποχρεώσεις μετεγκατάστασης τις οποίες υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, καθεμίας από τις δύο αυτές αποφάσεις·
 - η Ουγγαρία, μη υποδεικνύοντας σε τακτά χρονικά διαστήματα, και οπωσδήποτε ανά τρίμηνο, τον προσηκόντα αριθμό αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούσαν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός της, παρέβη, από τις 25 Δεκεμβρίου 2015, τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 καθώς και, κατά συνέπεια, τις μεταγενέστερες υποχρεώσεις μετεγκατάστασης τις οποίες υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης αυτής, και

- η Τσεχική Δημοκρατία, μη υποδεικνύοντας σε τακτά χρονικά διαστήματα, και οπωσδήποτε ανά τρίμηνο, τον προσήκοντα αριθμό αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούσαν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός της, παρέβη, από τις 13 Αυγούστου 2016, τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1523 και από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 καθώς και, κατά συνέπεια, τις μεταγενέστερες υποχρεώσεις μετεγκατάστασης τις οποίες υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, καθεμίας από τις δύο αυτές αποφάσεις.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 190 Κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Κατά το άρθρο 140, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα κράτη μέλη που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.
- 191 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε, στην υπόθεση C-715/17, να καταδικαστεί η Δημοκρατία της Πολωνίας στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, η Δημοκρατία της Πολωνίας πρέπει να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, τα έξοδα της Επιτροπής. Η Τσεχική Δημοκρατία και η Ουγγαρία, οι οποίες παρενέβησαν υπέρ της Δημοκρατίας της Πολωνίας στην υπόθεση αυτή, φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.
- 192 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε, στην υπόθεση C-718/17, να καταδικαστεί η Ουγγαρία στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, η Ουγγαρία πρέπει να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, τα έξοδα της Επιτροπής. Η Τσεχική Δημοκρατία και η Δημοκρατία της Πολωνίας, οι οποίες παρενέβησαν υπέρ της Ουγγαρίας στην υπόθεση αυτή, φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.
- 193 Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε, στην υπόθεση C-719/17, να καταδικαστεί η Τσεχική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα και η τελευταία ηττήθηκε, η Τσεχική Δημοκρατία πρέπει να φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της, τα έξοδα της Επιτροπής. Η Ουγγαρία και η Δημοκρατία της Πολωνίας, οι οποίες παρενέβησαν υπέρ της Τσεχικής Δημοκρατίας στην υπόθεση αυτή, φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Συνεκδικάζει τις υποθέσεις C-715/17, C-718/17 και C-719/17 προς έκδοση κοινής απόφασης.
- 2) Η Δημοκρατία της Πολωνίας, μη υποδεικνύοντας σε τακτά χρονικά διαστήματα, και οπωσδήποτε ανά τρίμηνο, τον προσήκοντα αριθμό αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούσαν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός της, παρέβη, από τις 16 Μαρτίου 2016, τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης (ΕΕ) 2015/1523 του Συμβουλίου, της 14ης Σεπτεμβρίου 2015, για τη θέσπιση προσωρινών μέτρων στον τομέα της διεθνούς προστασίας υπέρ της Ιταλίας και της Ελλάδας, και από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης (ΕΕ) 2015/1601 του Συμβουλίου, της 22ας Σεπτεμβρίου 2015, για τη θέσπιση προσωρινών μέτρων στον τομέα της διεθνούς προστασίας υπέρ της Ιταλίας και της Ελλάδας, καθώς και, κατά συνέπεια, τις μεταγενέστερες υποχρεώσεις μετεγκατάστασης τις οποίες υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, καθεμίας από τις δύο αυτές αποφάσεις.
- 3) Η Ουγγαρία, μη υποδεικνύοντας σε τακτά χρονικά διαστήματα, και οπωσδήποτε ανά τρίμηνο, τον προσήκοντα αριθμό αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούσαν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός της, παρέβη, από τις 25 Δεκεμβρίου 2015, τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 καθώς και, κατά συνέπεια, τις μεταγενέστερες υποχρεώσεις μετεγκατάστασης τις οποίες υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, της απόφασης αυτής.
- 4) Η Τσεχική Δημοκρατία, μη υποδεικνύοντας σε τακτά χρονικά διαστήματα, και οπωσδήποτε ανά τρίμηνο, τον προσήκοντα αριθμό αιτούντων διεθνή προστασία που μπορούσαν να μετεγκατασταθούν ταχέως στο έδαφός της, παρέβη, από τις 13 Αυγούστου 2016, τις υποχρεώσεις που υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1523 και από το άρθρο 5, παράγραφος 2, της απόφασης 2015/1601 καθώς και, κατά συνέπεια, τις μεταγενέστερες υποχρεώσεις μετεγκατάστασης τις οποίες υπείχε από το άρθρο 5, παράγραφοι 4 έως 11, καθεμίας από τις δύο αυτές αποφάσεις.
- 5) Η Δημοκρατία της Πολωνίας φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της στις υποθέσεις C-715/17, C-718/17 και C-719/17, τα δικαστικά έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην υπόθεση C-715/17.
- 6) Η Ουγγαρία φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της στις υποθέσεις C-715/17, C-718/17 και C-719/17, τα δικαστικά έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην υπόθεση C-718/17.
- 7) Η Τσεχική Δημοκρατία φέρει, πέραν των δικαστικών εξόδων της στις υποθέσεις C-715/17, C-718/17 και C-719/17, τα δικαστικά έξοδα της Ευρωπαϊκής Επιτροπής στην υπόθεση C-719/17.

(υπογραφές)